និរយកថា

សំដែងអំពីស្ថាននរក

អ្នកមហា ឧម - ណាគ្រី

រៀបរៀង

ឧទ្ទិស

បំពោះប្រជានិករទូទៅក្នុងកម្ពុជរដ្ឋ

ការផ្សាយរបស់

បណ្ណាគារ ជឹង-ប៉ោ-ប្រួត លេខ ១៤០

វិថីព្រះបាទអង្គអេង ក្រុងភ្នំពេញ

ផ្សាយចេញពី

www.haotrai.com

ចែកជាធម្មទានដោយ

MEKONGNET
CONNECTING YOU ALL

ANANA Computer
Trusted Service & Quality

និរយកថា

សំដែងអំពីស្ថាននរក

អ្នកមហា ឧម-ណាគ្រី

រៀបរៀង

ឧទ្ទិស

បំពោះប្រជានិករទូទៅក្នុងកម្ពុជរដ្ឋ

ការផ្សាយរបស់

បណ្ណាគារ ជឹង-ប៉ោ-ហ្សួត លេខ ១៤០

វិថីព្រះបាទអង្គឌួង ក្រុងភ្នំពេញ

អារម្ភកថា

"និរយកថា" នេះ ជាច្បាប់សំដែងប្រាប់អំពីរឿងនរក; សេចក្ដីទុក្ខទោសរបស់សត្វអ្នកនៅក្នុងនរក ជាផលបាបដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តក្នុងកាលកើតជាមនុស្ស លុះទម្លុះកាយទម្លាយខន្ធ ក៏នឹងបានទៅកាន់កំណើតកើតក្នុងនរក រមែងបានសេចក្ដីទុក្ខលំបាកកាយលំបាកចិត្ត រងទុក្ខវេទនាដ៏ក្រៃលែង ។

ឋាននរក បើតាមដំណើរដែលមានមកក្នុងផ្លូវព្រះពុទ្ធសាសនា ជាឋានមានសេចក្ដីទុក្ខលំបាកវិសេសប្លែកអំពីឋាននានា ដែលមាននៅក្នុងមនុស្សលោក, ពួកមនុស្សជាបុថុជ្ជនទាំងឡាយ ពុំអាចទៅឃើញផ្ទាល់ភ្នែកបានឡើយ មានតែពួកព្រះអរិយបុគ្គល ដែលចេះដឹងនូវចិត្តសាស្ត្រ ជាអ្នកមានឥទ្ធិឫទ្ធិទើបទៅឃើញផ្ទាល់ភ្នែកបាន ។ ក្នុងពុទ្ធកាលមានដំណាលថា សម័យថ្ងៃមួយព្រះមហាមោគ្គល្លានត្ថេរ ដែលជាអ្នកមានឫទ្ធិច្រើន បានសូមពុទ្ធានុញ្ញាតហើយចូលឈាននៅមើលឋាននរក បានពិនិត្យមើលនូវស្ថានភាពទឹកដី របស់ស្ថានទាំងនោះដោយសព្វគ្រប់ ក៏ត្រឡប់មកឋានមនុស្សវិញ បានប្រកាសផ្សាយពត៌មាននេះ ប្រាប់ដល់ពួកមនុស្សទាំងឡាយ ដែលនៅក្នុងសកលនិគមជនបទទាំងពួង ។ ក្នុងពេលនោះ ពួកមនុស្សទាំងឡាយ ក៏បានដឹងនូវស្គាល់ថាមានឋាន

នរកដោយជាក់ច្បាស់ ។

ព្រោះហេតុដែលខ្ញុំបានឃើញរឿងការយ៉ាងនេះហើយ បានជាខ្ញុំស្រាវរកគម្ពីរដីកាក្បួនច្បាប់ដែលមាននិយាយពីឋាននរក មករៀបរៀងជាសៀវភៅ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់សិក្ខាកាមនិករទាំងឡាយទូទៅ ។

ខ្ញុំរៀបរៀងជាពីរច្បាប់ គឺ ១ និយាយពីឋាននរក ខ្ញុំឲ្យឈ្មោះថា "និរយកថា"; ២ និយាយពីឋានសួគ៌ ខ្ញុំឲ្យឈ្មោះថា "សគ្គកថា" លុះរៀបរៀងចប់ហើយ ខ្ញុំបានប្រគល់សៀវភៅទាំងពីរច្បាប់នេះឲ្យសិទ្ធិផ្តាច់ទៅ លោក ជីន.ប៉ៅ ដើម្បីចាត់ការបោះពុម្ពផ្សាយទូទៅក្នុងសកលកម្ពុជរដ្ឋ ។

ដោយវិរិយភាពរបស់ខ្ញុំនេះ

សូមសន្តិសុខប្រមានដល់សកលលោក ។

សូមជ័យជោគយោគយិតយោងកម្ពុជា ។

សូមវេរាយពាយរលត់បាត់ទៅ ។

សូមបភាពុទ្ធសាសន៍រុងរឿងអើយ ។

ព្រះមហា ឌុម-ណាត្រី

ខេត្របាត់ដំបង នៅភូមិផ្សាធំ ឃុំស្វាយប៉ោ ស្រុកសង្កែ

និរយកថា

សំដែងអំពីរឿងរ៉ាវនរក

នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ សម្មា-សម្ពុទ្ធស្ស ។

សូម សំដែងពន្យល់អំពីឋាន នរក និងសេចក្ដីទុក្ខរបស់សត្វដែល វិបត្តិកំណើតទៅកើតក្នុងនរក ដោយអំណាចអកុសលផល បាបដែលខ្លួន បានកសាងត្រដាងទុកជាតួយ៉ាង ដូចតទៅនេះ

ពាក្យថា **និរក** មកពីពាក្យថា **និរយៈ** ប្រែថា មិនមាន សេចក្ដីចំរើន, អធិប្បាយថា មិនមានសេចក្ដីចំរើនដោយទ្រព្យ យស សុខ សរសើរ មានតែដំណើរទុក្ខបុកម្នេញទោមនស្សវេទនាជាចំណែក មួយ រឺនរកសេចក្ដីសុខស្បើបនិចបន្តួចក៏គ្មាន គឺថាមិនមានសេចក្ដីសុខ ក្នុងការ ដើរ ឈរ អង្គុយ ដេក ស៊ី ផឹក ធ្វើ និយាយ គិត និងសុខ ក្នុងកាមសេវនកិច្ចក៏មិនមានឡើយ សូមប្រៀបធៀបល្មមឲ្យចូលចិត្តបាន ដូចតទៅនេះគឺ សុខរបស់មនុស្សច្រើនជាងសុខរបស់សត្វតិរច្ឆាន សុខរបស់សត្វតិរច្ឆានច្រើនជាងសុខរបស់អសុរកាយ សុខរបស់អសុរកាយច្រើនជាងសុខរបស់ប្រេត សុខរបស់ប្រេតគ្រាន់បើជាងសុខរបស់នរក ។ កាលបើធៀបចុះមកតាមលំដាប់ដូច្នេះ អាចឃើញបានថាក្នុងនរកមិនមាន សេចក្ដីសុខឡើយ ។ កាលបើមិនទាន់ចូលចិត្ត សូមបំបែកញែកមនុស្ស

ទៅជា ៤ ប្រភេទ គឺសុខរបស់មនុស្សទេព គឺមនុស្សដែលបរិបូណ៌ពោរពេញដោយទ្រព្យ សុខ យស សរសើរ នឹងបរិបូណ៌ដោយគុណធម៌មាន ហិរិ ឧត្តប្បៈជាដើម ជាសុខដែលច្រើនជាងសុខរបស់មនុស្សតិរច្ឆាន គឺមនុស្សដែលដុនដាបទាបថោករកចិញ្ចឹមជីវិតក្នុងផ្លូវទុច្ចរិត, សុខរបស់មនុស្សតិរច្ឆានគ្រាន់បើជាងសុខរបស់មនុស្សអសុរកាយ គឺមនុស្សដែលមានរាងកាយវិកលវិការវិបត្តិដោយខ្វាក់ខ្វិន ខ្ចកខ្ចិត គរ៉ឹងគំរាំង គរលគំរក់រក់ឆ្គួតមានមុខមាត់គួរខ្លាចមិនជាទីពិតពិលរមិលមើលរបស់ជនានុជន, សុខរបស់មនុស្សអសុរកាយ គ្រាន់បើជាងសុខរបស់មនុស្សប្រេតគឺមនុស្សដែលក្រលំបាកយ៉ាកយ៉ាប់អព្វមង្គលទុព្វលភាព មិនមានផ្ទះសម្បែងកន្លែងស្ថានសម្រាប់នៅជ្រកកោន ខ្វះខាតគ្រឿងឧបភោគបរិភោគ សូម្បីតែសំពត់សម្រាប់ស្លៀកដណ្តប់បិទបាំងរាងកាយ និងបាយសម្លសម្រាប់បរិភោគចិញ្ចឹមជីវិត ឲ្យឋិតរស់នៅក្នុងមួយថ្ងៃ ៗ ក៏រកបានក្រ ត្រដាបត្រដួសត្រដុលត្រដួសហួសខាត បានដល់យាចក អ្នកសូមដើរសូមទានគេដោយច្រកល្ហកផ្សេង ៗ សុខរបស់មនុស្សប្រេតបែបនេះ ក៏នៅគ្រាន់បើជាងសុខរបស់សត្វតិរច្ឆាន សត្វតិរច្ឆានក៏នៅមានបំបែកញែកទៅទៀតជាច្រើនប្រភេទ ប្រភេទខ្ពស់ខ្លះ កណ្តាលខ្លះ ទាបខ្លះ ទាបទីបំផុតខ្លះ តែនៅ

មានសុខច្រើនជាងអសុរកាយ អសុរកាយនៅមានសុខច្រើនជាងប្រេតៗ ក៏បំបែកចែកចេញជាច្រើនប្រភេទតែប្រេតគ្រប់ប្រភេទ សូម្បីប្រភេទដែលរាប់ថាទុក្ខទីបំផុត គឺមិនមានគ្រឿងសំលៀកបំពាក់មិនមានទីនៅទីដេករអត់បាយក្រហាយទឹករាប់អស់ទាំងកប្បៗ ដូចយ៉ាងពួកប្រេតដែលជាញាតិរបស់ព្រះបាទពិម្ពិសារ ដែលគោកយ៉ាកលំបាកអត់ឃ្លានតាំងនៅ ៩១កប្ប ជាពួកយ៉ាង សូម្បីប្រេតទាំងនោះក៏នៅរាប់ថាមានសុខច្រើនជាងសត្វនរកៗនោះបំបែកចែកចេញជា ៣ ប្រភេទ តាមប្រភេទដែលធ្លាក់ក្នុងនរក រណ្ដៅតូច រណ្ដៅកណ្ដាល រណ្ដៅធំ ។

ដោយហេតុនេះលោកទើបពោលថា ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់គ្រប់ៗអង្គ តែងទ្រង់ប្រកាសត្រាស់សំដែងថ្លែងរឿងនរក ប្រេតអសុរកាយ សត្វតិរច្ឆាន ស្ថានសួគ៌ និព្វាន ទុកដើម្បីឲ្យជនទាំងឡាយដែលស្អប់សេចក្ដីទុក្ខស្រឡាញ់សេចក្ដីសុខ ហើយលះបង់សេចក្ដីអាក្រក់ធ្វើសេចក្ដីល្អ ដើម្បីឲ្យបានទទួលទំនួលសុខទុក្ខស់ឡើង សមគួរតាមបំណងប៉ងប្រាថ្នា តែទ្រង់សំដែងទុកដោយន័យផ្សេងៗ សង្ខេបខ្លះ ពិស្ដារខ្លះ តាមសមគួរដល់វេលានិងឧបនិស្ស័យនៃអ្នកស្ដាប់ ។ ដែលទ្រង់សំដែងរឿងនរកនោះ មានប្រាកដនៅក្នុងទេវទូតសូត្រជាដើម ដូចអធិប្បាយតទៅនេះ៖

នរកដែលព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ទ្រង់ត្រាស់ប្រកាសទុកក្នុងទេវទូតសូត្រ នោះមាន ៧ គឺ

១ លោហកុម្ភីនរក – នរកនេះជាខ្ទះទង់ដែងពេញទៅដោយទឹកទង់ដែងពុះក្រគ្រក់ខ្ពោល ៗ មានគាថាជាគ្រឿងសំអាងថា

សញ្ជោតិភូតា ជលិតា បទិត្តា
បទិស្សតិ មហាតី លោហកុម្ភី ៗ

ប្រែថា « លោហកុម្ភីនរក មានទឹកទង់ដែងដ៏ក្តៅ ឆេះជាអណ្តាតភ្លើងនៅជានិច្ច » ៗ ក្នុងអដ្ឋកថាពន្យល់ថា លោហកុម្ភីនរកនេះជាខ្ទះទង់ដែងដ៏ធំទំហំប្រមាណប៉ុនភ្នំ ពេញប្រៀបទៅដោយទឹកទង់ដែងតាំងនៅរហូតអស់កប្ប; ខ្ទះទង់ដែងនោះ បើវាស់ពីមាត់ទៅដល់បាតជម្រៅ៦០ យោជន៍ ។

ពួកនាយនិរយបាល ចាប់សត្វនរកបោះចុះទៅក្នុងខ្ទះទង់ដែងនោះ សត្វនរកទាំងឡាយក៏អណ្តែតចុះអណ្តែតឡើងនៅក្នុងខ្ទះ មានអាការៈហាក់ដូចជាគ្រាប់អង្ករដែលកំពុងពុះខ្ពោល ៗ នៅក្នុងឆ្នាំងដ៏ក្តៅដូច្នោះនឹងលិចចុះទៅឲ្យរយារណាស់ចំនួន ៣០.០០០ឆ្នាំ ទើបដល់បាតខ្ទះ កាលដល់ហើយក៏អណ្តែតឡើងវិញចំនួន ៣០.០០០ឆ្នាំដែរ ទើបដល់មាត់ខ្ទះ គ្រាន់តែលិចចុះនឹងអណ្តែតឡើងរួមទៅត្រូវជា ៦០.០០០ឆ្នាំ បើនៅមិន

ទាន់រស់ បាបកម្មដែលណា ក៏នៅតែលិចចុះនឹងអណ្តែតឡើងដរាបនោះ ។

ក្នុងអដ្ឋកថាធម្មបទ ភាគ ៣ ទំព័រ ១៧៩ មានដំណាលអំពីសេដ្ឋីបុត្រ ៤នាក់ ដែលធ្លាក់ក្នុងលោហកុម្ភីនរក ដូចសាធកៈតទៅនេះ ។

អតីតេ កាលេ កាលដ៏កន្លងទៅហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រះនាមកស្សបៈ ទ្រង់ឧប្បត្តិឡើងក្នុងលោក ក្នុងកាលដែលមនុស្សទាំងឡាយមានអាយុ ២០.០០០ ឆ្នាំ ព្រះអង្គនិមន្តទៅកាន់ចារិកមួយអន្លើដោយព្រះខីណាស្រព ២០.០០០ អង្គ ។ ពួកអ្នកនគរពារាណសី ក៏ឃ្លាតឡី បម្រុងត្រៀមអាគន្តុកទាន ។

គ្រានោះ មានសេដ្ឋីបុត្រ ៤ នាក់ជាសំឡាញ់នឹងគ្នាមានសម្បត្តិ ៤០ កោដិនៅក្នុងនគរពារាណសីបានប្រឹក្សាគ្នាថា ទ្រព្យសម្បត្តិយើងមានច្រើន តើយើងនឹងប្រកបការងារដូចម្តេចៗ កាលដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធស្តេចកំពុងយាងទៅកាន់ចារិកយ៉ាងនេះ ក៏សេដ្ឋីបុត្រទាំង ៤ នាក់នោះឥតមាននិយាយយ៉ាងនេះថា(យើងទាំងឡាយនឹងឲ្យទាននឹងបូជានឹងរក្សាសីល)ដូច្នេះសោះ បែរជានិយាយយ៉ាងនេះថា បើយើងទាំងឡាយ ផឹកស្រាឲ្យស្រវឹង ហើយស៊ីសាច់ដែលមានរសឆ្ងាញ់ពីសា ទើបពេញជាការរស់នៅមានប្រយោជន៍ ៗ ម្នាក់ទៀតនិយាយថា យើងគួរតែបរិភោគបាយអង្ករស្រូវ[illegible]

ដែលមានក្លិនក្រអូបនិងវត្ថុមានរសផ្សេងៗ ។ ម្នាក់ទៀតនិយាយថា យើង ចាយប្រាក់ឲ្យពួកស្រីៗ ទោះបើកូនប្តីប្រពន្ធគេក៏គង់តែស្ម័គ្រចិត្តនឹងយើង មិនខាន ហើយយើងនឹងធ្វើនូវបរទារកម្មឲ្យពេញបន្ទុក ។

សេដ្ឋីបុត្រទាំង ៤ នោះយល់ព្រមព្រៀងគ្នាហើយ ចាប់ដើមពីថ្ងៃ នោះមកក៏តែងបញ្ជូនទ្រព្យទៅឲ្យស្រីទាំងឡាយដែលមានរូបល្អៗ ហើយ ធ្វើនូវបរទារកម្មអស់ ២០.០០០ ឆ្នាំ លុះធ្វើមរណកាលទៅ ក៏ទៅកើតក្នុង អវិចិមហានរកអស់មួយចន្លោះព្រះពុទ្ធ ស្លាប់រួចចាកអវិចិនរក ទៅកើត ក្នុងនរកលោហកុម្ភីជម្រៅ ៦០ យោជន៍ លិចចុះទៅអស់ ៣០.០០០ ឆ្នាំ ទើបដល់បាតខ្ទះអណ្តែតឡើងអស់ ៣០ ០០០ ឆ្នាំទើបដល់មាត់ខ្ទះ ហើយ ចង់ពោលគាថាមួយម្នាក់ៗ ប៉ុន្តែមិនអាចពោលទាន់ ក៏ពោលត្រឹមតែ អក្សរមួយតួម្នាក់ហើយក៏ត្រឡប់លិចចុះក្នុងខ្ទះទង់ដែងវិញ ។

ឯគាថាដែលសត្វនរកទី ១ ប្រុងនឹងពោលនោះយ៉ាងនេះថា

ទុ – ទុជ្ជីវិតមជីវិម្ហា យេសន្តោ ន ទទាម្ហសេ
វិជ្ជមានេសុ ភោគេសុ ទីបំ នាកម្ហ អត្តនោ ។

យើងទាំងឡាយមានជីវិតដ៏លាមក បានរស់នៅហើយ ; កាលដែល ភោគសម្បត្តិក៏គង់មាន យើងទាំងឡាយមិនបានឲ្យទានសោះ យើង

ទាំងឡាយ មិនបានធ្វើនូវទីពឹងរបស់ខ្លួនសោះ ។

គាថាដែលសត្វនរកទី ២ បម្រុងនឹងពោលនោះយ៉ាងនេះថា

ស - សដ្ឋីវស្សសហស្សានិ បរិបុណ្ណានិ សព្វសោ
និរយេ បច្ចមានានំ កទា អន្តោ ភវិស្សតិ ។

យើងទាំងឡាយដែលបាបកម្មចំអិននៅក្នុងនរកនេះអស់ ៦ ហ៊ឺនឆ្នាំ ពេញគ្រប់គ្រាន់មិនមានលើសខ្វះ ទៅ កាលណាហ្ន៎ នឹងមានទីបំផុតនៃសេចក្ដីទុក្ខ ។

គាថាដែលសត្វនរកទី ៣ បម្រុងនឹងពោលនោះយ៉ាងនេះថា

ន - នត្ថិ អន្តោ កុតោ អន្តោ បដិទិស្សតិ
តទា ហិ បកតំ បាបំ មម តុយ្ហញ្ច មារិស ។

ទីបំផុតនៃសេចក្ដីទុក្ខរបស់យើងទាំងឡាយ មិនមានឡើយ , មានទីបំផុតនៃសេចក្ដីទុក្ខពីណា ; ទីបំផុតនៃសេចក្ដីទុក្ខមិនប្រាកដទេ ; ម្នាលអ្នកដូចជាខ្ញុំ , ដ្បិតពីក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំនិងអ្នកទាំងឡាយបានធ្វើបាបពេញបន្ទុកណាស់ ។

គាថាដែលសត្វនរកទី ៤ បម្រុងនឹងពោលនោះយ៉ាងនេះថា

សោ - សោហំ នូន ឥតោ គន្ត្វា យោនឹ លទ្ធាន មានុសឹ

វទញ្ញូ សីលសម្បន្នោ កាហាមិ កុសលំ ពហុំ ។

បើខ្ញុំបានរួចអំពីទីនេះទៅ ហើយបានកំណើតជាមនុស្ស នឹងជាអ្នកដឹងនូវពាក្យពេចន៍បរិបូណ៌ដោយសីល នឹងធ្វើតែកុសលយ៉ាងច្រើន ។

រឿងនេះ លើកមកបញ្ជាក់អំពីលោហកុម្ភីនរក ដែលបានដំណាលពីខាងដើម ។

បាបកម្មដែលធ្លាក់នរកនេះ លោកពោលទុកតែដោយខ្លីថាបានដល់ការដេរបញ្ចោរសមណព្រាហ្មណ៍អ្នកមានសីលប៉ុណ្ណោះ មានគាថាក្នុងនេមិរាជជាតកជាគ្រឿងសំអាងថា

យេ សីលវំ សមណំ ព្រាហ្មណំ វា

ហឹសេន្តិ រោសេន្តិ សុបាបធម្មា

តេ លុទ្ទកម្មា បសវេត្វា បាបំ

តេមេ ជនា លោហកុម្ភឹ បតន្តិ ។

ប្រែថា មនុស្សមានចិត្តអាក្រក់ណា បៀតបៀនដេរបញ្ចោរសមណព្រាហ្មណ៍អ្នកមានសីល មនុស្សដែលមានចិត្តអាក្រក់ទាំងនោះ លុះ

ឆ្អិនសេចក្ដីអាក្រក់ហើយ រមែងធ្លាក់លោហកុម្ភីនរក ។

ក្នុងអដ្ឋកថាពន្យល់ថា មនុស្សមានចិត្តទុច្ចរិតលាមកថោកទាបទាំង នោះ រមែងត្រូវនាយនិរយបាលចាប់កជើងឡើងលើយកក្បាលសំយុង ចុះក្រោម ហើយបោះចុះទៅក្នុងខ្ទះទង់ដែង ។

និពន្ធគាថាខាងលើនេះ បញ្ជាក់ឲ្យឃើញថា ការជេរបញ្ឆោរសម-ណព្រាហ្មណ៍ អ្នកមានសីលនាំឲ្យធ្លាក់លោហកុម្ភីនរក តែបើតាមអដ្ឋកថា ធម្មបទ ការប្រព្រឹត្តក្នុងកាមឲ្យវេណី និងគូនប្រពន្ធអ្នកដទៃក៏ជាហេតុឲ្យ ធ្លាក់នរកនេះដែរ ដូចនិទានសេដ្ឋីបុត្ត ៤ នាក់ដែលសាងកះរួចមកហើយ ។

២ អវិចិនរក - ជានរកធំ មានជ្រុង ៤ មានទ្វារ ៤ ឡោមចោម ព័ទ្ធជុំវិញដោយកំពែងដែក ។ សង្កាដែកនេះជាអណ្ដាតភ្លើងដ៏សន្ធោ សន្ធៅរន្ទាលព្រាលឆ្អៅនៅជានិច្ច អណ្ដាតភ្លើងនោះស្ទុះចំហាយផ្សាយក-ដៅទៅបានចម្ងាយ ១០០ យោជន៍ មានអណ្ដាតភ្លើងឆេះឡើងអំពីជញ្ជាំង ទិសខាងកើត រាលដាលរហូតដល់ជញ្ជាំងទិសខាងលិច ឆេះអំពីជញ្ជាំង ទិសខាងលិច រាលដាលទៅដល់ជញ្ជាំងទិសខាងកើត ឆេះអំពីជញ្ជាំង ទិសខាងជើង អណ្ដាតភ្លើងរាលដាលទៅដល់ជញ្ជាំងទិសខាងត្បូង ឆេះ អំពីជញ្ជាំងទិសខាងត្បូង រាលដាលដល់ជញ្ជាំងទិសខាងជើង ឆេះអំពី

ក្រោមទៅលើ ឆេះពីលើមកក្រោម ៗ

- ក្នុងអដ្ឋកថាមានសេចក្តីពន្យល់ថា អវីចិនរកនោះ បើវាស់ទទឹងនិងបណ្តោយ ដោយជុំវិញមាន ៩០០ យោជន៍ ផ្ទាំងកម្រាលខាងក្រោមជាទង់ដែង គម្របខាងលើក៏ជាទង់ដែងដែរ កំពែងនៃនរកនេះមួយខណ្ឌ ៗ កម្រាស់ ៩ យោជន៍ មានអណ្តាតភ្លើងឆេះឡើងអំពីកំពែងទាំង ៤ ខណ្ឌ ប្រជុំប្រសព្វគ្នាទាំងអស់រាប់ទាំងបរិវេណ ស្មើនរកជងជាម៉ឺនយោជន៍ៗ

ពពួកសត្វដែលធ្លាក់ចុះក្នុងអវីចិនរកនេះ មានភ្លើងឆេះស្រោបអោបជុំវិញខ្លួនរកទីពួនទីពឹងគ្មាន កាលត្រូវភ្លើងឆេះក៏គិតត្រិះរិះរកច្រកល្ហកចេញចាកនរកជានិច្ច តែគ្មានច្រកនឹងចេញសោះ គួរស្រណោះស្រណោកខំរត់ដេញគ្នាទៅវិញទៅមករកកន្លែងចេញ គិតឃើញថានឹងចេញតាមទ្វារខណ្ឌណានូវខាងកើតបាន ក៏បែរមុខនោះទៅកាន់ទិសបូព៌ាមុខទ្វារតម្រង់ត្រង់សំដៅទៅយ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់ ទំរាំតែនឹងបានដល់ក៏ប្អូរយារណាស់ ៗ ក្នុងខណៈដែលកំពុងរត់ទៅក៏ត្រូវភ្លើងឆេះ សម្បុរថ្ងៃ ឆេះឆួះទាំងស្បែកសាច់ឆ្អឹងនិងសរសៃ លុះទៅដល់ហើយឃើញទ្វារបិទក៏ចេញមិនបាន ត្រូវទទួលទុក្ខវេទនាឥតស្រាកស្រាន្តដ៏ប្អូរយារ រហូតដល់អស់បាបកម្ម កាលបាបកម្មនៅមិនទាន់អស់ ក៏ត្រឡប់រស់មានរាងកាយបរិបូណ៌ឡើងវិញ

ហើយគេត្រឡប់មកទារ ទំណាខាងលិច១ៈ ខាងជើង១ៈ ខាងត្បូង១ៈ ប្រទះត្រូវភ្លើងឆេះឆួលគោលពលរន្ទាលទៅគ្រប់ដំហាន កាលរួចចាកអវិចីនរកនេះហើយ ក៏ត្រូវធ្លាក់ៗស្រុកនរកទៀតរហូតអស់បាបកម្ម ។

ព្រះអដ្ឋកថាចារ្យលើកយករឿងភិក្ខុឈ្មោះទេវទត្តមកពន្យល់ថា កាលទេវទត្តទទួលមរណភាពហើយ បានទៅកើតក្នុងអវិចិនរក មានកាយកំពស់១០០យោជន៍ ជើងទាំងពីរជាន់លិចចុះទៅក្នុងផែនដែកក្រហមឆ្អៅត្រឹមកជើង ដៃទាំងពីរលិចចុះទៅក្នុងផែនដែកត្រឹមកដៃ ក្បាលលិចចុះក្នុងគម្របខាងលើត្រឹមគុម្ពត្រចៀកទាំងពីរ មានចម្រូងដែកធំប៉ុនដើមត្នោត ចាក់ដោតទម្លុះកាយទម្លាយអំពីខ្នងមកដល់ខាងទ្រូង ធ្លុះអំពីស្តាំធ្លាយទៅខាងឆ្វេង មានចម្រូងដែកធ្លុះមកអំពីទិសទាំង៤ ជាប់ក្បាលទេវទត្តជាប់នៅនឹងថ្កល់តែមួយកន្លែង កម្រើកកម្រើកង៉ាករេមិនបានឡើយ ហើយមានអណ្តាតភ្លើងឆេះឆួលមកពីទិសទាំង៤ ជួបជួនប្រសព្វគ្នា ខាងក្រោមឆេះរាលទៅខាងលើ ខាងលើឆេះរាលទៅខាងក្រោម ធ្វើខ្លួនទេវទត្តឲ្យក្រហមឆ្អៅដូចដែកក្រហមទាំងថ្ងៃទាំងយប់ ឥតឈប់ឥតឈរក្រហាយក្រហល់ទល់នឹងវេទនារងទោសអស់កាលដ៏យូរ ព្រោះទោសបៀតបៀនព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ។

« អវិចិនរក » នេះប្រែថា « មិនទំនេរ, មិនចន្លោះ » អធិប្បាយថា

មិនចន្លោះចាកអណ្ដាតភ្លើង ១ មិនចន្លោះចាកសត្វនរក ១ មិនចន្លោះចាកទុក្ខ ១ គឺអណ្ដាតភ្លើងនេះសត្វនរក និងសេចក្ដីទុក្ខមានទៅជានិច្ច ៗ

អវិចិនរក ដែលព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ទ្រង់ប្រកាស ត្រាស់សំដែងទុកក្នុងទេវទូតសូត្រមិនមានកំណត់អាយុ នរកដទៃទៀតក៏មិនមានដូចគ្នា ក្នុងអដ្ឋកថារបស់ទេវទូតសូត្រក៏មិនមាន, បំណែកខាងសំយុត្តនិកាយសគាថវគ្គ និងទសកនិបាត អង្គុត្តរនិកាយព្រមទាំងបាលីនិងអដ្ឋកថា មានកំណត់អាយុក្នុងអវិចិនរកត្រូវគ្នាដូចពណ៌នាតទៅនេះគឺ:

កាលព្រះកោកាលិកភិក្ខុដល់មរណភាពហើយ ហើយទៅកើតក្នុងអវិចិនរក ទើបមានភិក្ខុមួយរូបទូលសួរព្រះសម្ពុទ្ធថា អាយុក្នុងអវិចិនរកនោះប៉ុន្មានៗ ត្រាស់តបថា នឹងរាប់ថាប៉ុណ្ណោះប៉ុណ្ណោះបានដោយក្រ ប្រៀបដូចរាប់គ្រាប់ល្ងទាំងរទេះ ហើយទ្រង់សំដែងជាប្រមាណអាយុក្នុងអវិចិនរកនោះ ត្រូវរាប់ដូចតទៅនេះគឺ ១០ លានជាកោដិ, ១០កោដិជាបកោដិ ១០.បកោដិជាកោដិបកោដិ, ១០ កោដិបកោដិជានហុត ១០ នហុតជានិន្នហុត, ១០ និន្នហុតជាអព្វុទ ២០អព្វុទៈជានិរព្វុទៈ ២០និរព្វុទៈជាអពពៈ ២០អពពៈជាអហហៈ ២០អហហៈជាអដដៈ ២០អដដៈជាកុមុទៈ ២០កុមុទៈជាសោគន្ធិកៈ ២០ សោគន្ធិកៈជាឧប្បលៈ ២០ ឧប្បលៈជាបុណ្ឌរិកៈ

២០ បុណ្ឌរិកៈ ជាបទុមៈ ១បទុមៈ ទើបជាកំណត់អាយុក្នុងអវិចិនរកនោះ ។

បាបកម្មដែលនាំឲ្យធ្លាក់នរកនេះ បានដល់អាចិណ្ណកម្មគឺការសន្សំធ្វើ អំពើអាក្រក់ជានិច្ច បានដល់ការសម្លាប់សត្វ បំបាត់លួចប្លន់ទ្រព្យគេ ប្រព្រឹត្តការមេសុមិច្ឆាចារ ពោលពាក្យកុហក ផឹកសុរាមេរ័យ ណាមួយជានិច្ចជានិរន្តរមិនឈប់ឈរ ច្បាំងដណ្ដើមយកស្រុកនគរគេខ្លះ ទម្លាយលោកអ្នកមានសីល សមាធិ បញ្ញាខ្លះ ទម្លាយព្រះអរិយៈខ្លះ ធ្វើអនន្តរិយកម្មខ្លះ ។

កាលរួចចាកនរកនេះហើយ នៅមិនទាន់អស់បាបកម្មក៏ត្រូវទៅធ្លាក់នរកជាបរិវារនឹងកើតជាប្រេត អសុរកាយ តិរច្ឆាន ត្រូវអត់ឃ្លានត្រូវជាប់ក្រដួស គេវាយគេធាក់ គេទំ គេជះគេកាប់សម្លាប់សំឡេះ គេក្រៀវក្រះ ពន្ទះពន្ទាត់ ពង្រាត់បង្រាស ឲ្យព្រាសឲ្យព្រាត់ឲ្យរងឲ្យលុនឲ្យលូន ឲ្យសូន្យចាកសុខប៉ះទុក្ខទាល់ស្លាប់ ។ កាលរួចចាកអបាយទាំងនេះហើយ បើនៅមិនទាន់អស់បាបកម្ម ក៏មកកើតជាមនុស្សនរក មនុស្សប្រេត មនុស្ស អសុរកាយទៀត ។

៣-គូថនរកៈ គូថនរកនេះប្រែថា “នរកគូថ” គឺនរកជុំលាមក ។ អធិប្បាយថា នរកនេះបើវាស់ទទឹងនិងបណ្ដោយបាន ១០០ យោជន៍ពេញ

ទៅដោយទឹកមូត្រនឹងដុំលាមក ស្អុយគំរក់ ខ្ពុះខ្ពាប អសោចិ៍នេកពេក ណាស់ពេញទៅដោយហ្វូងជន្លេនដែលមានខ្លួនធំៗប៉ុនដំរីសារខ្លះ ប៉ុនទូក កញ្ច្រោលខ្លះមានមាត់ស្រួចឆ្មុលដូចម្ជុល ។ កាលពួកសត្វនរកត្រូវនាយនិរយបាលចាប់បោះបុះទៅក្នុងរណ្ដៅនរកដែលមានដុំលាមកអណ្ដែតរពោង លាយឡំទៅដោយទឹកមូត្រដ៏ក្ដៅនេះហើយ ពពួកហ្វូងដង្កូវក៏នាំគ្នាទៅ ចោះចាក់រហែកស្បែកនិងសាច់ ឲ្យដាច់រលេះរលុះ ធ្លុះធ្លាយរហូតដល់ពោះ វៀនពោះតាំង ធ្វើឲ្យសត្វនរកលំបាកយ៉ាកយ៉ាប់ខ្លាំង ដោយស្រែកឃ្លាន នឹងឈឺចាប់ ស្អុយឡប់ឆបុស្ទុះតែលាមក, កាលសេចក្ដីស្រេកឃ្លានកើត មានឡើងហើយក៏នាំគ្នារើសដុំលាមក យកបក់ទាំទំពាស៊ីជួសអាហារមាន

គាថាបញ្ជាក់ថា

វហោទោ អយមុត្តករីសបូរោ
ទុគ្គន្ធោ អសុចិ បូតិ វាយតិ
ទុទ្ទាបរោ មនុជា អនេទ្ទិ

ប្រែថា នរកនេះ ពេញទៅដោយអុច្ចារ មានក្លិនស្អុយអសោចិ៍ ពេកណាស់ ពពួកសត្វនរកដែលអត់ទ្រាំសេចក្ដីស្រេកឃ្លានមិនបាន ក៏ រើសដុំលាមកនិងទឹកមូត្រជាកស៊ីជួសអាហារ ។

គូថអដ្ឋកថា ថា សត្វគូថនរកនេះ មានសេចក្ដីស្រេកឃ្លានខ្លាំងក្រណាស់ ពីព្រោះនឹងអត់ទ្រាំក៏នាំគ្នារើសដុំលាមក ដែលក្ដៅដូចរងើកភ្លើង មកបេះជាដុំៗ ហើយស៊ីទៅ ។

កាលស៊ីចូលដល់ពោះពេលណា ក៏ក្ដៅស្ងោរពោះវៀនស្លាប់ៗ ហើយកើតៗហើយស្លាប់ យ៉ាងជាប់មួយរំពេចភ្លាមៗ គូថនរកនោះឯង នឹងខំប្រឹងប្រែងប្រវេប្រវាឡើងមកលើ ក៏ត្រូវនាយនិរយបាលដែលឈរចាំនៅមាត់ច្រាំងចាក់ទម្លាក់ទៅទៀត ។

បាបកម្មដែលនាំឲ្យធ្លាក់នរកនេះ បានដល់លាភមច្ឆរិយៈ គឺសេចក្ដីកំណាញ់លាភសក្ការៈ បន្ទុយកលាភសង្ឃខ្លះ យកលាភរបស់មនុស្សដទៃខ្លះ ចិញ្ចឹមជីវិតដោយមិច្ឆាជីវៈខ្លះ ដាក់ទោសដល់អ្នកដែលមិនមានសេចក្ដីទោសខ្លះ ប្រទូស្តអ្នកដែលខ្លួនបានពឹងពាក់ពំនាក់អាស្រ័យខ្លះ មានគាថានិពន្ធកជាគោលថា:

យេកេចិមេ ការណិកា វិភាសិកា
បរេសំ វិហឹសាយ សទា និវិដ្ឋា
តេ លុទ្ទកម្មា បសវេត្វ បាបំ
មិត្តទ្ទុនោ មិឡ្ហមទេធិ ពាលា ៗ

ប្រែថា ជនណា ជាអ្នកបន្តសេចក្តីទុក្ខ ប្រទូស្តចំពោះអ្នកដែលមាន គុណមានមិត្រសំឡាញ់ជាដើម តាំងខ្លួនជាអ្នកបៀតបៀនអ្នកដទៃ ជននោះត្រូវបានស៊ីបូក្រគូថក្នុងនរកនេះ ។

ក្នុងអដ្ឋកថា កំចាយសេចក្តីត្រង់ពាក្យថា ប្រទូស្តអ្នកមានគុណមានមិត្រសំឡាញ់ជាដើមនោះ គឺបានស៊ីផឹកដេកអន្ទុយនៅក្នុងផ្ទះរបស់បុគ្គលណា ហើយប្រទូស្តបុគ្គលនោះ ដោយការណាមួយមានលួចយកមាសប្រាក់ជាដើម បុគ្គលនោះរមែងទៅធ្លាក់ចុះក្នុងគូថនរក ស៊ីលាមកដ៏គគ្រូកជាអាហារ រហូតអស់បាបកម្ម ។

៤- កុក្កុលនរក ប្រែថា «នរកផេះ» កាល់ទទឹងនិងបណ្តោយបាន ១០០ យោជន៍ពេញទៅដោយផេះដ៏ក្តៅនិងរងើកភ្លើងធំៗប្រមាណប៉ុនប្រាសាទក្រហមរងោលរន្ទាលព្រាលឆ្អៅក្តៅពន់ពេកណាស់ៗ ក៏ត្រូវនាយនិរយបាលដេញចាក់ដោយលំពែង ស្ទួនិងដែកស្រួច ហើយបានត្រឡេកមើលឃើញកុក្កុលនរកនេះ ក៏នឹកស្មានថាជាវាលឬផ្ទៃខ្សាច់ សម្រាប់ត្រសាលសប្បាយ មានចិត្តត្រេកអរណាស់ ទាំងគ្នារត់ស្រវឹងសំដៅទៅ លុះធ្លាក់ទៅដល់ទើបដឹងថាជាផេះដ៏ក្តៅ ក៏នាំគ្នាប្រឹងប្រែងកន្ត្រាកលោតស្ទុះឡើងវិញ តែឡើងមិនរួច ធ្លាក់ចុះទៅក្នុងរណ្តៅដ៏ក្តៅក្រមចន្ទះ

រលួយរលៀះត្រូវផេះក្ដៅឆេះខ្ទេចខ្ទី ស្លាប់ហើយកើត ៗ ហើយស្លាប់ក្នុងទីនោះ រាប់រយ ៗ ពាន់ ៗ ដង ត្រូវទទួលទោសវេទនារហូតដល់អស់បាបកម្ម ។

បាបកម្មដែលនាំឲ្យធ្លាក់នរកនេះ បានដល់ការចាប់សត្វទាំងរស់ ព្រោះចុះទៅក្នុងរងើកភ្លើងខ្លះ ជាសមណៈទ្រុស្តសីលបរិភោគបច្ច័យ ៤ របស់អ្នកស្រុកខ្លះកំណាញ់ធម៌មិនត្រូវការប្រាប់អ្នកដទៃឲ្យចេះដឹងផងខ្លួនទីងឲ្យគេបានលាភយសផងខ្លះ ។

៥- សិម្ពលិនរក ប្រែថា នរកដើមរកា មានទំហំដើមខ្ពស់ធំ ដើមមួយ ៗ កំពស់មួយយោជន៍ មានបន្លាវែង ១៦ អង្គុលី មានចុងស្រួចមុតយ៉ាងទីបំផុត ជាដើមការដែក ។ ពួកនាយនិរយបាលដេញឲ្យពួកសត្វនរកឡើងដើមរកា ដោយប្រើអាជ្ញាគឺការយកលំពែងស្នួនិងដែកស្រួចជាគ្រឿងបង្គាប់ប្រាប់ឲ្យឡើង ក្នុងវេលាដែលពួកសត្វនរកឡើងទៅ បន្លារកាដែកក៏ក្ដុំចុះមក បន្ទាប់នោះក៏មុតធ្លុះស្មុះសាយសព្វសាច់រលុះរលៀះ ហូរឈាមសស្រាក់សស្រោក ; ចំឡើងទៅមិនរួច ក៏បែរមុខត្រឡប់ចុះមក បន្លារកាដែកក៏បះច្រាសឡើងលើវិញ ពួកនាយនិរយបាលក៏នាំគ្នាចាក់ដោយលំពែងឲ្យឡើងទៅទៀត កាលឡើងទៅដល់ចុងរកាហើយ ក៏មាន

ក្អែកត្មាតធំ ៗ ទំហំប៉ុនដំរីសារ មានចំពុះជាដែកហើរមកចឹកក្បាល កាលអត់ទ្រាំមិនបាន ក៏នាំគ្នាប្រវេប្រវាចុះមក ក្នុងវេលាចុះមក បន្លាក៏បះច្រាសឡើងលើ វេលាឡើងបន្លាក៏ក្ដុងចុះក្រោមទៀត ចាក់មុតកាត់កាយសត្វនរកទាំងនោះឲ្យគ្រុះគ្រាយក្ដៅក្រហាយ រីសាច់សល់ឈាមជាប់ជានិរន្តរ៍ពន់ពេកណាស់ ៗ កាលចុះដល់ផ្ទាល់ដី ក៏ត្រូវហ្វូងឆ្កែដែលមានខ្លួនធំ ៗ ប៉ុនដំរីសារ ត្របាក់ខាំសាច់ដាច់រយៈទាំងដុំ ៗ ទៀត ទាំងពួកនាយនិរយបាលក៏ដេញពួយដេញចាក់ឲ្យឡើងទៅទៀតឡើងចុះៗឡើង ដើមរកាដែកស្រែកយំរងំដោយឈឺចាប់ មិនឈរឈប់ទាំងថ្ងៃទាំងយប់ទាំងព្រលប់ទាំងព្រលឹម ឥតសង្ឃឹមរកសុខឈឺញួចខ្លិចខ្លួចសោះឡើយ ស្លាប់កើត ៗ ច្រើនកំណើត ទុកកំណត់កន្លងនរកនោះ រហូតលុះត្រាតែអស់បាបកម្ម ៗ

បាបកម្មដែលឲ្យធ្លាក់ទៅកើតសិម្ពលីនរកនេះ បានដល់ទោសកាមេសុមិច្ឆាចារ ការប្រព្រឹត្តកន្លងបវេណីនៃប្រពន្ធកូនចៅអ្នកដទៃ និងជាស្រីការក្បត់ប្ដីប្រព្រឹត្ត មានបាលីពុទ្ធភាសិតក្នុងសន្និបាតក ដែលបានដកស្រង់មកជាគ្រឿងសំអាងថា

ឯតេ សជន្តិ និរយេ តត្ថ តិវិណកណ្ដកេ

នារិយោ ច អតិចារិនិយោ នរា ច បរទារគូ ។

តេ បតន្តិ អធោក្ខន្ធា ភិត្តា វិហតា បុថូ
សយន្តិ វិនិវិទ្ធង្គា ទីឃំ ជគ្គន្តិ សំវរី ។

ប្រែថា ស្រីប្រព្រឹត្តផិតក្រៅចិត្តស្វាមី និងប្រុសអប្រិយប្រព្រឹត្តខុសនឹងភរិយាអ្នកដទៃ (ទោសកំហុសនេះ) ត្រូវធ្លាក់សិម្ពលីនរកដែលពេញទៅដោយដើមរកា មានបន្លាដ៏ស្រួចមុតយ៉ាងជំបំផុត ចេះជាអណ្តាតភ្លើង ។ សត្វនរកទាំងនោះ រមែងត្រូវនាយនិរយបាលចាក់ពួយដោយអាវុធ ហើយការថ្ពក់ទាញក្បាលឲ្យធ្លាក់ចុះចាកដើមរកាដែក នៅលើផែនដែកក្រហមឆ្អៅអស់រាត្រីដ៏យូរអង្វែង ។

៦-អសិបត្តនរក ប្រែថា “នរកស្លឹកដាវ” គឺក្នុងនរកនោះពេញទៅដោយឈើព្រៃធំមានមែក ស្លឹកត្រសុំត្រសាយសាខាសៀនា មើលទៅសមជាទីសម្រាកឈប់ គួរជាម្លប់ត្រជាក់ស្រួលធ្វើឲ្យសត្វនរកដែលរត់រួចចាករណ្តៅសិម្ពលី ហើយឃើញថាជាទីសួនចំការស្វាយ ចូលចិត្តថានឹងបានក្សាន្តសប្បាយ ទើបនាំគ្នាខ្វល់ខ្វាយប្រញាប់រត់តម្រង់ទៅត្រាចូល។ ដល់ក្នុងនរកនេះហើយ ក៏នាំគ្នាអង្គុយឈប់ក្រោមម្លប់ឈើនោះមួយសន្ទុះ ស្រាប់តែមានខ្យល់បក់បោកមកប៉ះពាល់ដាលដល់ស្លឹកឈើទាំងនោះឲ្យធ្លាក់ចុះមក ។ ស្លឹកឈើដែលធ្លាក់ចុះមកទាំងប៉ុន្មាន

ក្ដាយពៅជាអាវុធមានមុខមុតយ៉ាងទំរង់ដែក គឺក្ដាយពៅជាលំពែង ដាវ កាំបិត ព្រួញជាដើម ធ្លាក់មកប៉ះត្រូវសត្វនរកទាំងនោះ ប៉ះក្បាលដាច់ក្បាល ប៉ះត្រចៀកដាច់ត្រចៀក ប៉ះច្រមុះដាច់ច្រមុះ ប៉ះជើងដាច់ជើង ប៉ះដៃដាច់ដៃ ប៉ះអវយវៈណាក៏ដាច់អវយវៈនោះៗ ។

សត្វនរកពួកនោះ មានខ្លួនដាច់ដោច ជាកំណាត់តូចកំណាត់ធំ ខ្លះត្រូវខ្ទាំងក៏ស្លាប់ៗហើយកើតៗហើយស្លាប់ ត្រូវស្លឹកអាវុធកាប់កាត់ជាកំណាត់ៗ ។ ខ្លះខំរត់គេចខ្លួនភ្លាសទៅប្រទះដើមឈើមានមុខទៀត ក្ដួច គិតតាំងចូលទៅជ្រកទៀត ក៏ត្រូវស្លឹកឈើធ្លាក់មកជាអាវុធមុតផ្ទុះដាច់ដូចមុនទៀត; បានទទួលទុក្ខសោយពោសរហូតដល់អស់បាបកម្ម ។

បាបកម្មដែលនាំឲ្យធ្លាក់នរកនេះ គឺបានដល់ការបាញ់ ឬ ចាក់កាប់សម្លាប់សំឡេះគ្នាដោយអាវុធយុទ្ធភ័ណ្ឌផ្សេងៗ ។

៣ – ខារោទកនរក ។ នេះ ជាស្ទឹងដែលពេញទៅដោយទឹកទន់ដែន ឆេះជាអណ្ដាតភ្លើង សម្រាប់ប្រកមាតសត្វនរក ។

ខារោទកនរកនេះ ទីនហៅថាវេតរណីនរកក៏បាន ព្រោះក្នុងនរកនេះជាស្ទឹងដាសពាសទៅដោយដើមផ្ដៅ ដែលមានបន្លាស្រួចដូចចុងលំពែង ឆេះជាអណ្ដាតភ្លើង ។ ពួកសត្វនរកធ្លាក់ទៅក្នុងនរកនេះ អស់

ច្រើនពាន់ឆ្នាំ មានខ្ទួនដាច់ជាកំណាត់តូចកំណាត់ធំ នៅលើបន្លាផ្ដៅ ដែលមុតយ៉ាងទីបំផុតដូចកាំបិតកោរ ឆេះជាអណ្ដាតភ្លើង ។ ក្រោមបន្លាផ្ដៅចុះទៅពេញទៅដោយចម្រូងដែក ឆេះជាអណ្ដាតភ្លើង ; ចម្រូងដែកមួយ ៗ ធំប៉ុនដើមត្នោត ។

ពួកសត្វនរកគ្រារួចចាកបន្លាផ្ដៅចុះទៅ ក៏ត្រូវចម្រូងដែកស្នៀតស្នៀតជាប់នឹងចម្រូងដែកដូចជាគេស្នៀតត្រីក្រអស់កាលដ៏យូរ កន្លែងណាដែលចម្រូងស្នៀតជាប់នៅនោះ ចម្រូងដែកក៏ឆេះឡើង រាងកាយពួកសត្វនរកក៏ឆេះឡើងដែរ ។ គ្រារួចចាកចម្រូងដែកចុះទៅ ក៏ត្រូវស្លឹកឈូកដែកមកឆេះជាអណ្ដាតភ្លើង ; សោយទុក្ខវេទនាអស់កាលដ៏យូរយារ ។ គ្រារួចចាកស្លឹកឈូកដែកក៏ធ្លាក់ចុះទៅក្នុងទឹកផ្សា ទឹកផ្សាក៏ឆេះឡើង សត្វនរកក៏ឆេះសុំវិញខ្លួន ; ក្រោមទឹកផ្សាចុះទៅពេញទៅដោយទឹកក្រក ។ ពួកសត្វនរកគិតគ្នាថា "ខាងក្រោមនេះនឹងជាយ៉ាងណាហ្ន៎?" ទើបនាំគ្នាមុជចុះទៅក៏ត្រូវទឹកក្រកមុតកាត់រាងកាយដាច់ជាកំណាត់តូចកំណាត់ធំ នាំគ្នាយោចំយំរំទៅ ទើបនាំគ្នាហែលទៅវិញទៅមកតាមត្រាំសទឹក ។ ចំណែកនាយនិរយបាល ដែលឈរចាំនៅមាត់ច្រាំង ក៏តាំងនាំគ្នាចាក់ដោយដែកស្រួច-លំពែង-ស្នូ-ស្នាន ដូចជាគេចាក់ត្រីសត្រី ។ ហើយទើបយកសន្ទូច

ដែកដ៏ធំ ស្រួចថ្ពក់ទាញទន់ក្បួសឡើងមកផ្តេកលើផ្ទាំងដែកក្រហមឆ្អៅក្តៅមហិមា ហើយឲ្យសត្វនរកហាមាត់យកដុំដែកនិងទឹកទង់ដែងច្រកទៅក្នុងមាត់ សោយទុក្ខវេទនាពន់ពេក រហូតដល់អស់បាបកម្ម ។

បាបកម្ម ដែលនាំឲ្យធ្លាក់នរកនេះ បានដល់ការធ្វើបាបគេស៊ីខ្លះ សម្លាប់សត្វដោយការបោះចុះទៅក្នុងទឹកក្តៅខ្លះ (ដូចស្ងោរអណ្តើក ស្ងោរហ៊ីង ស្ងោរខ្ចៅខ្ចង ទាំងរស់ជាដើម) ជាអ្នកប្រមឹកផឹកសុរាមេរ័យខ្លះ, បៀតបៀនវាយដំអ្នកដែលមានកំឡាំងតិចជាងខ្លួនខ្លះ, មាននិពន្ធគាថាពន្យល់ថា

យេ ទុព្ពលេ ពលវន្តោ ជីវលោកេ
ហឹសេន្តិ រោសេន្តិ សុបាបកម្មា
តេ លុទ្ទកម្មា បសវេត្វ បាបំ
តេមេ ជនា វេតរណឹ បតន្តិ ។

ប្រែថា បុគ្គលណាមានកំឡាំង ដែលជាមនុស្សមានចិត្តអាក្រក់ បៀតបៀនជេរស្តីបន្ទោសគំរាមគំហែង ចំពោះអ្នកដែលមានកំឡាំងតិចជាងខ្លួន បុគ្គលនោះឈ្មោះថា ធ្វើកម្មដ៏អាក្រក់រមែងបានជួបប្រទះបាប បុគ្គលនោះៗ រមែងធ្លាក់វេតរណីនរក ។

អធិប្បាយតាមអដ្ឋកថាថា ពាក្យថា មានកំឡាំង: បានដល់កំឡាំងកាយ កំឡាំងទ្រព្យ កំឡាំងអាជ្ញា ។ ពាក្យថា មានកំឡាំងតិច: គឺមានកម្លាំងទាំង៣នេះតិច ។ ពាក្យថា បៀតបៀន: សំដៅយកការគំហែងគំរាមដោយអាការវាយដំច្រំធាក់ ។ ពាក្យថា គំរាមគំហោះ: បានដល់ការដេថាស្តីបញ្ចោរ ដោយពាក្យអសុរសទ្រគោះផ្សេង ៗ ។

អំពីវិធីសាកសួរទេវទូតនៃព្រះយមរាជ

បាបកម្ម ដែលនាំឲ្យធ្លាក់នរកទាំង ៧ ដូចបានរៀបរាប់រួចមកហើយ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ទ្រង់ប្រកាសត្រាស់សំដែងទុកក្នុងទេវទូតសូត្រថា បានដល់ទុច្ចរិត ១០ ឬអកុសលកម្មបថ ១០ តែទ្រង់មិនបានសំដែងឲ្យស្ទាប់ក្រឡាថា អ្នកធ្វើទុច្ចរិតឬអកុសលកម្មបថ ១០ ត្រូវតែធ្លាក់នរកតែម្យ៉ាងឡើយ, នឹងទ្រង់មិនបានបញ្ជាក់ទុកថា ទុច្ចរិតខណា អកុសលកម្មបថខណា ឲ្យធ្លាក់នរកណោណា ដោយពិតប្រាកដទេ គ្រាន់តែទ្រង់សំដែងទុកជាកណ្តាលៗថា ជួនកាលពួកខ្លះ ក៏កើតជាប្រេត ពួកខ្លះក៏កើតជាតិរច្ឆាន ពួកខ្លះក៏ទៅកាន់សំណាក់ព្រះយមរាជ កាលព្រះយមរាជសាកសួរទេវទូតទាំង៥ហើយ ឃើញថាមិនបានធ្វើបុណ្យអ្វីទុកឬធ្វើទុកខ្លះដែរតែនឹកមិនឃើញ ព្រះយមរាជក៏ទ្រង់គង់នៅស្ងៀមហើយ នាយនិរយបាល

ទើបនាំគ្នាចាប់ពួកនោះទៅដាក់ទោសក្នុងនរក ពួកនោះបានទទួលទុក្ខ
ទោសនៅក្នុងនរកគ្រប់ទាំង ៧ ខ្លះត្រឹមតែរណ្តៅណាមួយ ខ្លះធ្លាក់នៅយូរ
ខ្លះឆាប់ ខ្លះតាមសមគួរដល់បាបកម្ម ។

ចំណែកអ្នកដែលត្រូវទៅកាន់សំណាក់ព្រះយមរាជនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធជា
ម្ចាស់ត្រាស់សំដែងទុកថា ពួកអ្នកដែលធ្វើទុច្ចរិតនោះ គ្រាស្លាប់ហើយ
បើមិនបានទៅកើតជាប្រេត ឬ សត្វតិរច្ឆានទេ ក៏ទៅកើតក្នុងយមលោក។
ពួកនាយនិរយបាលបានឃើញហើយ ក៏នាំគ្នាចាប់យកទៅកាន់សំណាក់
ព្រះយមរាជ ដើម្បីឲ្យទ្រង់ដាក់ទោស ទូលថា "អ្នកនេះកាលនៅជាមនុស្ស
មិនបានប្រណិប័តន៍ មាតាបិតា សមណព្រាហ្មណ៍ មិនគោរពកោតខ្លាច
អ្នកធំ ក្នុងត្រកូលរបស់ខ្លួន នឹងមិនគោរពកោតខ្លាចមនុស្សព្រឹទ្ធាចារ្យ;
សូមព្រះអង្គទ្រង់ដាក់ទោសចុះ" ។

មុននឹងដាក់ទោសព្រះយមរាជបានសាកសួរទេវទូតទាំង ៥ គឺ ក្មេង
តូច ១ មនុស្សចាស់ ១ មនុស្សឈឺ ១ អ្នកទោស ១ មនុស្សស្លាប់ ១
ទ្រង់ត្រាស់សួរទេវទូតទី ១ ជាដំបូងថា ម្នាលបុរស កាលអ្នកនៅក្នុង
មនុស្សលោក បានឃើញទេវទូតទី ១ ឬទេ ? បើគេតបថា មិនបានឃើញ,
ទើបសួរទៅថា អ្នកមិនធ្លាប់ឃើញក្មេងតូចដែលដេកផ្ងារ ប្រឡាក់

ដោយមូត្រនិងគូថនៅលើអង្រឹងខ្លះឬទេ? កាលអ្នកនោះទូលតបថា បានឃើញ, ទើបត្រាស់សួរគេទៀតថា កាលអ្នកបានឃើញហើយ បានគិតថា យើងមានសេចក្តីកើតជាធម្មតា មិនកន្លងរួចសេចក្តីកើតទៅបាន យើងត្រូវធ្វើអំពើល្អទុកដោយកាយវាចាចិត្ត; តើអ្នកបានគិតដូច្នេះដែរឬ? កាលគេតបថា មិនបានគិត ទើបត្រាស់ថា អ្នកឯងប្រមាទហើយដែលមិនបានធ្វើសុចរិតដោយកាយ វាចា ចិត្ត ធ្វើតែទុច្ចរិតបាប សេចក្តីអាក្រក់របស់អ្នកនោះ មិនមែនមាតាបិតាធ្វើឲ្យ មិនមែនបងប្អូនមីងមាប្រុសស្រីណាធ្វើឲ្យ មិនមែនអាមាត្យញាតិសាច់សាលោហិតមិត្រសំឡាញ់ និងសមណៈព្រាហ្មណ៍ឬទេវតាណាធ្វើឲ្យទេ អ្នកធ្វើខ្លួនឯង នឹងត្រូវទទួលផល នៃសេចក្តីអាក្រក់ខ្លួនឯង ។

គ្រាកាលព្រះយមរាជសាកសួរទេវទូតទី ១ ស្រេចហើយ ទើបសួរទេវទូតទី ២ តទៅថា កាលអ្នកនៅក្នុងមនុស្សលោកបានឃើញទេវទូតទី ២ ដែរឬ? ។ បើគេទូលតបថា មិនបានឃើញ ទើបត្រាស់ថា អ្នកមិនធ្លាប់បានឃើញមនុស្សចាស់ខ្លះទេឬ? បើគេតបថា ធ្លាប់បានឃើញ ក៏សួរគេទៀតថា ចុះកាលបានឃើញហើយ អ្នកបានគិតថា យើងមានសេចក្តីចាស់ជាធម្មតា មិនកន្លងរួចពីសេចក្តីចាស់ទៅបាន នឹងត្រូវប្រឹង

ប្រព្រឹត្តសុចរិតដោយកាយ វាចា ចិត្តទេឬ។ កាលគេទូលតបថា មិនបានគិត ។ ទើបត្រាស់ថា អ្នកធ្វេសប្រហែសហើយ ដែលមិនបានប្រព្រឹត្តសុចរិតដោយកាយ វាចា ចិត្ត ប្រព្រឹត្តធ្វើតែសេចក្ដីអាក្រក់ ។ល។

គ្រាកាលព្រះយមរាជសាកសួរទេវទូតទី ២ ចប់ហើយ ទើបសួរទេវទូតទី ៣ តទៅថា កាលអ្នកនៅក្នុងមនុស្សលោកដែលបានឃើញមនុស្សឈឺដែរឬ។ ។ កាលទូលតបថា បានឃើញ ។ ទើបទ្រង់ត្រាស់សួរថា កាលបានឃើញហើយអ្នកបានគិតថា យើងតែងមានជម្ងឺឈឺចាប់ជាធម្មតា មិនគង់រួចសេចក្ដីឈឺចាប់ទៅបាន យើងត្រូវធ្វើសេចក្ដីល្អដោយកាយ វាចា ចិត្ត តើអ្នកបានគិតយ៉ាងនេះទេឬ។ កាលទូលតបថាមិនបានគិត ។ ទើបត្រាស់ថា អ្នកឯងប្រមាទហើយ ។ល។

កាលព្រះយមរាជ សាកសួរទេវទូតទី ៣ ចប់ហើយ ទើបត្រាស់សួរទេវទូតទី ៤ តទៅថា កាលអ្នកនៅក្នុងមនុស្សលោក បានឃើញអ្នកទោស ដែលត្រូវគេចាប់ចងដាក់ខ្នោះឃ្នាងដាក់គុកច្រវាក់ គេវាយដំប្រំដាក់ទីងកាត់ក្បាលខ្លះទេឬ។ កាលទូលតបថា បានឃើញ ។ ទើបត្រាស់សួរថា កាលអ្នកឃើញហើយ តើអ្នកបានគិតថា ពួកនេះបានធ្វើអំពើអាក្រក់ទុច្ចរិត ទើបត្រូវទទួលទោសទុក្ខផ្សេងៗ ក្នុងជាតិបច្ចុប្បន្ន

ទាន់តែអ្នកឃើញច្បាស់លាស់ មិនបាច់និយាយដល់ជាតិខាងមុខទៀយ
យើងត្រូវធ្វើអំពើល្អដោយត្រៃទ្វារទុក យ៉ាងនេះឬទេ ៗ កាលគេទូលតប
ថាមិនបាន គិត ៗ ទើបត្រាស់ថា អ្នកឯងប្រមាទហើយ ៗលៗ

កាលព្រះយមរាជ សាកសួរទេវទូតទី៤ចប់ហើយ ទើបត្រាស់សួរ
ទេវទូតទី៥តទៅថា កាលអ្នកជាមនុស្សនៅក្នុងមនុស្សលោកបានឃើញ
ទេវទូតទី៥ ឬទេ។ កាលទូលតបថា មិនបានឃើញ ទើបត្រាស់សួរថា
អ្នកដែលបានឃើញមនុស្សស្លាប់ទេឬ។ កាលទូលតបថា បានឃើញ ៗ
ទើបត្រាស់សួរថា កាលអ្នកបានឃើញហើយ តើបានគិតយ៉ាងនេះទេឬថា
យើងមានសេចក្ដីស្លាប់ជាធម្មតា មិនរំលងកន្លងរួចរត់ចាកសេចក្ដីស្លាប់ទៅ
បានទៀយ យើងត្រូវប្រព្រឹត្តសុចរិតទុកដោយកាយ វាចា ចិត្ត ៗ កាល
ទូលតបថា មិនបានគិត ៗ ទើបត្រាស់ថា អ្នកឯងប្រមាទហើយ ដែល
ព្រងើយកន្តើយប្រហែសធ្វេស មិនបានធ្វើល្អដោយកាយវាចាចិត្ត ប្រ
ព្រឹត្តធ្វើតែសេចក្ដីអាក្រក់សេចក្ដីអាក្រក់របស់អ្នកនោះមិនមែនមាតាបិតាធ្វើ
ឲ្យ មិនមែនបងប្អូនប្រុសស្រីណាធ្វើឲ្យ មិនមែនអាមាត្យញាតិជាតិសាច់
សាលោហិតមិត្រសំឡាញ់សមណព្រាហ្មណ៍ឬទេពតាណាធ្វើឲ្យទេ អ្នក
ធ្វើខ្លួនឯង ត្រូវទទួលផលរបស់សេចក្ដីអាក្រក់ដោយខ្លួនឯងចុះ ៗ

គ្រាកាលព្រះយមរាជសាកសួរទេវទូតទាំង ៥ នេះចប់ហើយ ក៏ទ្រង់គង់នៅស្ងៀម ។ ពួកនាយនិរយបាលទើបនាំគ្នាចូលទៅចាប់អ្នកនោះនាំទៅធ្វើទោស ដូចបានសំដែងរួចមកហើយ ។

អ្នកដែលទៅកាន់សំណាក់ព្រះយមរាជ

ក្នុងអដ្ឋកថានៃទេវទូតសូត្រ ព្រះអដ្ឋកថាចារ្យចាំងបញ្ហាទិនវិសជ្ជនាទុកដូចតទៅនេះថា "នរណាត្រូវព្រះយមរាជសួរទេវទូត? នរណាដែលមិនត្រូវព្រះយមរាជសាកសួរ? វិសជ្ជនាថា នរណាធ្វើបាបច្រើន នរនោះត្រូវទៅកាន់នរកតែម្ដង នរណាធ្វើបាបតិច នរនោះត្រូវសាកសួរ ប្រៀបដូចចោរដែលគេចាប់របស់សំគាល់បាន មានឡាក់ឋានល្មមហើយ មិនបាច់វិនិច្ឆ័យក្នុងរោងសាលទៀតទេ គេកាត់ទោសធ្វើទុក្ខតែម្ដង បើចាប់របស់សំគាល់មិនបាន ទាំងឡាក់ឋានមិនល្មមសមគួរ ទើបត្រូវវិនិច្ឆ័យជាមុន ។ ចំណែកអ្នកដែលធ្វើបាបតិចនឹងធ្វើបុណ្យទុកខ្លះ កាលទៅកាន់សំណាក់ព្រះយមរាជ ជួនកាលព្រះយមរាជមិនទាន់សាកសួរទេវទូតផង ក៏រលឹកនឹកឃើញដល់បុណ្យដែលខ្លួនបានធ្វើទុកដោយខ្លួនឯងខ្លះក៏មាន ខ្លះនោះលុះតែព្រះយមរាជសាកសួរទេវទូត ទើបរលឹកនឹកឃើញក៏មាន ដូចនិទានតទៅនេះ ៖

ដំណាលថា មានទមិឡម្នាក់ឈ្មោះទីឃទន្តទមិឡ។នោះ បានបូជាព្រះចេតិយក្នុងសមណគិរីវិហារដោយសំពត់មួយផ្ទាំង លុះស្លាប់ហើយបានទៅកើតក្នុងទីជិតឧស្សុទនរកដោយបាបកម្មដែលខ្លួនធ្វើទុក, កាលឃើញអណ្ដាតភ្លើង ក៏នឹកឃើញដល់សំពត់ដែលខ្លួនបានបូជាព្រះចេតិយ ហើយបានត្រឡប់ឡើងទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌ ។

មានម្នាក់ទៀត បានប្រគេនសំពត់ដល់ភិក្ខុកំឡោះ ដែលជាបុត្ររបស់ខ្លួន ក្នុងវេលាហៀបនឹងស្លាប់មាននិមិត្តកើតឡើងក្នុងចិត្តថា «សំពត់ៗ» គ្រាស្លាប់ហើយបានទៅកើតក្នុងទីជិតឧស្សុទនរក កាលនឹកឃើញដល់សំពត់ដែលខ្លួនបានថ្វាយនោះ ក៏បានត្រឡប់ឡើងទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌ ។

ក៏អ្នកដែលត្រូវព្រះយមរាជសាកសួរទេវទូតនោះ ជនខ្លះក៏រលឹកនឹកឃើញដល់បុណ្យ ក្នុងវេលាដែលទេវទូតទី១ខ្លះ ជនខ្លះក៏រលឹកនឹកឃើញដល់បុណ្យ ក្នុងវេលាសួរទេវទូតទី ២, ខ្លះទី ៣ ខ្លះទី ៤ ខ្លះទី ៥ ។ ជនខ្លះកាលសាកសួរទេវទូតគ្រប់ទាំង៥ហើយ រលឹកនឹកបុណ្យមិនឃើញក៏មាន ព្រះយមរាជត្រូវឲ្យសតិដល់ជននោះដូចអាមាត្យម្នាក់ ដែលបានបូជាព្រះចេតិយដោយផ្កាម្លិះ ហើយផ្សាយចែកចំណែកបុណ្យដល់ព្រះយមរាជ

លុះស្លាប់ហើយបានទៅកើតក្នុងទីជិតឧស្សទនរក ត្រូវនាយនិរយបាល
នាំទៅកាន់សំណាក់ព្រះយមរាជ ។ សាកសួរទេវទូតទាំង ៥ ចប់ហើយ ក៏
រលឹកនឹកដល់បុណ្យមិនឃើញ ព្រះយមរាជទើបឲ្យសតិថា "អ្នកបានបូជា
មហាចេតិយដោយផ្កាម្លិះ ហើយបានផ្សាយចំណែកបុណ្យដល់យើងមិន
មែនឬទេ ? " ។ កាលព្រះយមរាជបានឲ្យសតិយ៉ាងនេះ គេក៏នឹក
ឃើញហើយបានទៅកើតស្ថានសួគ៌ ។

បើនរណារលឹកបុណ្យមិនឃើញ កាលព្រះយមរាជពិចារណា
ឃើញថា អ្នកនោះមិនបានធ្វើបុណ្យអ្វីមួយទុកទេ ក៏ទ្រង់គងនៅស្ងៀម
ដោយត្រិះរិះថា "ទុក្ខធំនឹងមានដល់គេ" ។

កាលបើព្រះយមរាជគង់ស្ងៀមយ៉ាងនេះហើយ ពួកនាយនិរយបាល
ក៏នាំគ្នាចូលទៅចាប់ចងជនទាំងនោះ ដោយចំណង ៥ ប្រការ គឺដាក់ប្រដាក់
ដែកត្រង់ដៃទាំងពីរនិងជើងទាំងពីរនិងកណ្ដាលខ្លួន ហើយអូសទាញយក
ទៅខ្លះ ចងព្យួរដោយយកជើងឡើងលើ យកក្បាលសំយុងចុះក្រោមខ្លះ
នាំយកទៅឲ្យដើរត្រដាងនៅលើផែនដែកក្រហមខ្លះ ដេញឲ្យឡើងដេញ
ឲ្យចុះតាមភ្នំដែលឆេះជាអណ្ដាតភ្លើងខ្លះ ចាប់ចោះចុះទៅក្នុងខ្ទះលោហកុម្ភី
គឺខ្ទះទង់ដែង ដែលពេញពោរទីងពុះទៅដោយទឹកទង់ដែងដ៏ក្ដៅខ្លះ ។

អំពីព្រះយមរាជនិងនាយនិរយបាល

ពាក្យថា "ព្រះយមរាជ" ដូចបានដំណាលមកហើយ ក្នុងទេវទូតសូត្រ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់មិនបានត្រាស់សំដែងទុកថា បានដល់បុគ្គលណាទេ, តែក្នុងអដ្ឋកថាព្រះអដ្ឋកថាចារ្យបានសំដែងទុកថា ព្រះយមរាជនោះបានដល់ "ព្រះបាទវេមានិកប្រេត" គឺស្ដេចប្រេតដែលមានវិមាននៅ; ដោយអធិប្បាយថា ព្រះយមរាជនោះ ពេលខ្លះក៏បានសោយទិព្វសម្បត្តិ មានដើមព្រឹក្សាជាទិព្វ មានស្រីស្នំជាទិព្វជាដើម នៅក្នុងទិព្វវិមាន, ពេលខ្លះក៏បានទទួលទុក្ខ ។ ព្រះយមរាជនោះ មិនមែនមានតែមួយអង្គទេ មានដល់ ៤ អង្គ ប្រចាំនៅទ្វារទាំង ៤ របស់នរកធំ ទ្វារមួយ ១ អង្គ ។

ឯពាក្យថា "នាយនិរយបាល" ក្នុងទេវទូតសូត្រនិងអដ្ឋកថាមិនមានពន្យល់ទេ មានតែពោលថា "នាយនិរយបាល ។ ប៉ុណ្ណោះ មិនបានបញ្ជាក់ថាបានដល់បុគ្គលណា, តែបើពិនិត្យតាមរូបសព្ទថា "និរយបាល" ដែលប្រែថា "អ្នករក្សានរក" និងពិនិត្យតាមពាក្យ ១ របស់ព្រះអដ្ឋកថាចារ្យថា "ក្នុងមនុស្សលោកមានការដាក់ទោសនិងអ្នកធ្វើទោសយ៉ាងណា ក្នុងនរកក៏មាននាយនិរយបាលយ៉ាងនោះដែរ" ដូច្នេះក៏ឃើញបាន

ថា នាយនិរយបាលនោះ បានដល់អ្នកត្រូវត្រួតត្រាសត្វនរក សម្រាប់ដាក់ទោសធ្វើទុក្ខសត្វនរកនោះឯង ។

ក៏ "នាយនិរយបាល" នេះ បានដល់បុគ្គលដែលមិនបានធ្វើបាប ថែមទាំងមិនបានធ្វើបុណ្យណាមួយក្នុងមនុស្សលោក តែកាលឃើញអ្នកដទៃធ្វើបាប ដូចឃើញគេសម្លាប់សត្វជាដើម ហើយត្រេកអរតាម បុគ្គលនោះលុះស្លាប់ រមែងតែងបានទៅកើតជានាយនិរយបាល ។

គាថាទីបញ្ចប់នៃទេវទូតសូត្រ

ចោទិតា ទេវទូតេហិ យេ បមជ្ជន្តិ មាណវា
តេ ទីឃរត្តំ សោចន្តិ ហីនកាយុបគា នរា
យេ ច ខោ ទេវទូតេហិ សន្តោ សប្បុរិសា ឥធ
ចោទិតា នប្បមជ្ជន្តិ អរិយធម្មេ កុទាចនំ
ឧបាទានេ ភយំ ទិស្វា ជាតិមរណសម្ភវេ
អនុបាទា វិមុច្ចន្តិ ជាតិមរណសង្ខយេ
តេ ខេមប្បត្តា សុខិនោ ទិដ្ឋធម្មាភិនិព្វុតា
សព្វវេរភយាតីតា សព្វទុក្ខំ ឧបច្ចគុំ ។

ប្រែថា បុគ្គលណា ត្រូវទេវទូតទាំងឡាយដាស់តឿនហើយ នៅតែប្រមាថ បុគ្គលនោះ នឹងចូលទៅដល់កំណើតកើតក្នុងឋានអាក្រក់ ឋោកទាបគឺកើតក្នុងនរកត្រូវទទួលទុក្ខសោកនៅអស់រាត្រីកាលដ៏យូរ ។

ចំណែកបុគ្គលណា ដែលជាមនុស្សល្អ ត្រូវទេវទូតទាំងឡាយ ដាស់តឿនហើយ រមែងមិនប្រមាទក្នុងអរិយធម៌ បានដល់សីល ៥ គឺ មានសីល ៥ ប្រចាំនៅក្នុងខ្លួនជានិច្ច ។

បុគ្គលណា ឃើញភ័យក្នុងឧបាទាន ដែលជាគ្រឿងបង្កឲ្យមាន ជាតិ ជរា មរណៈ បុគ្គលនោះ រមែងរួចចាកឧបាទាន ព្រោះព្យាយាម ផុត[illegible]អស់ ជាតិ ជរា មរណៈ ។

បុគ្គលនោះ បានឈ្មោះហៅថា ជាអ្នកមានសេចក្ដីសុខក្សេម ជាអ្នកបានសម្រេចនិព្វានក្នុងបច្ចុប្បន្នជាតិនេះ ជាអ្នកមិនមានពៀរ មិនមានភ័យ ជាអ្នកកន្លងផុតទុក្ខទាំងពួងទៅបានហើយ ។

រួមនរកក្នុងទេវទូតសូត្រ

រួមតបរួមនរក[illegible] ពុទ្ធជាម្ចាស់ ទ្រង់ត្រាស់សំដែងទុកក្នុងទេវ ទូតសូត្រមាន[illegible] [illegible]នរក ២ អវីចិនរក ៣ គូថនរក ៤ [illegible] [illegible]នរក ៧ ខរោទកនរក ។

បណ្ដានរកទាំង ៧ អវិចិជានរកធំ, ៦ទៀតជានរកតូចជាបរិវាររបស់អវិចនរក ។ អវិចិនរកវាស់ទទឹងនិងបណ្ដោយបាន ៩០០ យោជន៍ នរក ៦ ទៀតនោះ វាស់ទទឹងនិងបណ្ដោយបាន ១០០ យោជន៍ប៉ុនគ្នា ។

និគមភាសិត

មួយនរកលោហកុម្ភី ទីពីរនរកអវិចិ
គូថនរកជាទីបី ទីបួននោះនៃឈ្មោះកុក្កុលៈ ។
ទីប្រាំនរកសិម្ពលី ទីប្រាំមួយអសិបត្ត
ទីប្រាំពីរខារោទក រួមជាសត្តៈនរកណា ។
ដកស្រង់ពីក្នុងច្បាប់ព្រះសូត្រ ឈ្មោះទេវទូតអដ្ឋកថា
រៀបចំផ្សំចូលណាយវោហារ សង្ខិតកថាប៉ុណ្ណោះហោង ។

ចប់នរកក្នុងទេវទូតសូត្រតែប៉ុណ្ណោះ

និរយកថា

(តាមនេមិរាជជាតក)

នមត្ថុ សុគតស្ស

ក្នុងនេមិរាជជាតក មានសេចក្ដីដំណាលថា កាលដែលព្រះមុនីសម្ពុទ្ធរបស់យើងទាំងឡាយ បានសោយព្រះជាតិជាព្រះបាទនេមិរាជក្នុងក្រុងមិថិលា ក្សត្រាបានទ្រង់តាំងនៅក្នុងសីលធម៌ដ៏ល្អ ទាំងទ្រង់ដឹកនាំប្រុសស្រីជានិករបរិស័ទ ឲ្យប្រតិបត្តិប្រព្រឹត្តតាមព្រះអង្គផង, ប្រជារាស្ត្រក្នុងស្រុកទាំងពួកនុ៎ះ ដែលបានប្រព្រឹត្តតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះអង្គ កាលលះបង់អាយុជីវិតក្នុងព្រះអង្គទៅ ក៏បានទៅឧប្បត្តិកើតក្នុងឋានតាវត្តិង្សទេវលោកជាច្រើនគ្នា , ហើយបានពណ៌នាសរសើរគុណរបស់ព្រះអង្គ ក្នុងទីប្រជុំសមាគមទេពតាជាន់តាវត្តិង្សរឿយ ៗ រហូតដល់ព្រះឥន្ទ្រកោសិយ ទ្រង់មានព្រះហឫទ័យចង់ទស្សនានិងទ្រង់ត្រូវការប្រាថ្នាស្ដាប់ធម៌ របស់ព្រះបាទនេមិរាជ ទើបទ្រង់មានទេវបញ្ជាបង្គាប់ប្រាប់ប្រើឲ្យមាតលីទេពសារថី នាំយកវេជយន្តរថចុះមកអញ្ជើញព្រះបាទនេមិរាជឲ្យស្ដេចយាងទៅតាវត្តិង្ស ។

ក្នុងខណៈដែលព្រះបាទនេមិរាជ គង់វេជយន្តរថយាត្រាចេញពាក

ព្រះនគរទៅនោះ ទ្រង់មានព្រះរាជបំណងប៉ង់ទស្សនាការឋាននរក ទើបត្រាស់ឲ្យមាតលីទេពសារថី បររថចុះទៅផ្លូវបាតាល ដំណាលសំដែងភៀងនរកថ្វាយព្រះអង្គឲ្យទ្រង់ជ្រាប តាមសមគួរដល់សមត្ថភាព ប្រាកដក្នុងគម្ពីរដូចតទៅនេះ

១ – វេតរណីនទីនរកៈ នរកស្ទឹងបន្លាក្ដៅ (អធិប្បាយរួចហើយ)។

២ – សុនខនរកៈ នរកសុនខ គឺនរកដែលពេញទៅដោយឆ្កែផ្សេងៗ មានគាថាសំអាងថា:

សាមា ច សោណា សវលា ច គិជ្ឈា
កាកោលុសង្ឃា ច អទេន្តិ ភេរវា ។

ប្រែថា " ក្នុងនរកនេះ ពេញទៅដោយឆ្កែផ្សេងៗ ក្រហមខ្លះ ពពាលខ្លះ មានទាំងហ្វូងក្អែកតាដក់ មានខ្លួនធំៗគួរខ្លាច " ។

អធិប្បាយតាមអដ្ឋកថា ថា:

ឆ្កែទាំងនោះ មានខ្លួនធំៗ ប៉ុនដំរីសារ សម្រាប់ចាំត្របាក់ ពួកនរក និងពួកសត្វក្នុងនរកនេះ មានរាងកាយកំពស់ ៣ គាវុត គឺ ស៊ិន. កាលពួកឆ្កែដេញទាន់ហើយ ក៏ត្របាក់ទាំឲ្យដួលចុះលើផែនដែកក្រហម យកជើងមុខទាំងពីរឡើងជាន់ចំដើមទ្រូង ទាំត្រ

ចាក់សាច់ទាល់តែអស់ នៅសេសសល់តែឆ្អឹង ។ ពួកឆ្មាតតាង
ស៊ីឯតែមានខ្លួនធំៗ ប៉ុនដំរីរទេះ មានចំពុះជាដែក តែងចឹកហែកស៊ី
សត្វក្នុងនរកនេះ ។

បាបកម្មដែលនាំឲ្យធ្លាក់នរកនេះ លោកសំដែងទុកត្រឹមពីរយ៉ាង
គឺសេចក្តីកំណាញ់នឹងការជេរស្តីសមណព្រាហ្មណ៍ មានគាថាបញ្ជាក់
ទុកមកថា :

យេ កេចិមេ មច្ឆរិនោ កទរិយា
បរិភាសកា សមណព្រាហ្មណានំ
ហឹសេន្តិ រោសេន្តិ សុបាបធម្មា
តេលុទ្ទកម្មា បសវេត្វ បាបំ
តេ មេ ជនេ កាកោលុ សង្ឃា អទេន្តិ ។

ប្រែថា "បុគ្គលណាមានសេចក្តីកំណាញ់នឹងហាមប្រាមគេមិនឲ្យ
ធ្វើទាន នឹងជេរស្តីបៀតបៀនគំរាមគំហោះ សមណព្រាហ្មណ៍ បុគ្គល
ពួកនោះឈ្មោះថាធ្វើកម្មដ៏អាក្រក់ ត្រូវធ្លាក់នរកនេះ ត្រូវពួកក្អែកត្មាត
និងតាដក់ចឹកកាន់កាយ ។

៣–អយបបរីឥនរក: នរកផែនដីដែកក្រហម គឺនរកដែល មានផែនដីជាដែកក្រហម ប្រមាណ ៩ យោជន៍ ពួកសត្វនរកនេះ ត្រូវពួកនាយនិរយបាលវាយដោយអន្លូងដែកក្រហម ចុំងដើមក្បាលឲ្យដួល ដះ ហើយសំពងដោយញញួរដែកថែមទៀតរហូតដល់ល្អិតល្អន់បែករូបខ្ទី មានគាថានិពន្ធថា :

សញ្ជោតិភូតា បឋវី កមន្តិ
តត្តេហិ ខន្ធេហិ ច បោថយន្តិ ។

ប្រែថា "ពពួកសត្វនរកនេះ ជាអ្នកមានកាយអណ្ដែតឡើង ដើរទៅតាមផែនដី ត្រូវពួកនាយនិរយបាលសំពងដោយញញួរដ៏ក្ដៅ" ។

បាបកម្មដែលនាំឲ្យធ្លាក់នរកនេះ លោកពោលទុកត្រឹមការបៀតបៀនទីនត្រោមគក្រោះ មានគាថាសំអាងថា

យេ ជីវលោកស្មឹ សុបាបធម្មិនោ
នរញ្ច នារិញ្ច អបាបធម្មំ
ហិំសេន្តិ រោសេន្តិ សុបាបធម្មា
តេ លុទ្ទកម្មា បសវេត្វ បាបំ

តេមេ ជិតា ខន្ធហតា សយន្តិ ។

ប្រែថា "នរជនឯណា ក្នុងជីវលោកនេះ ជាអ្នកមានចិត្តអាក្រក់ បៀតបៀន គំរោះគំរាមគំរោះជេរស្ដីនូវនរជនជាតិប្រុសស្រី ដែលមិនមានសេចក្ដីខុស ជនដែលធ្វើកម្មដ៏អាក្រក់ទាំងនោះ លុះធ្វើសេចក្ដីអាក្រក់ហើយ រមែងត្រូវប្រហារដោយញញួរដែក" ។

៤- អង្គារកាសុនរកៈ នរករងើកភ្លើង គឺនរករណ្ដៅរងើកភ្លើង ក្នុងនរកនេះ ពួកសត្វនរកត្រូវនាយនិរយបាល ដេញវាយដោយញញួរដែកក្រហមក្ដៅ ឲ្យចុះទៅក្នុងរណ្ដៅរងើកភ្លើង ពួកសត្វនរកធ្លាក់ទៅក្នុងរណ្ដៅរងើកភ្លើងត្រឹមចង្កេះ ចំណែកពួកនាយនិរយបាល បានយកកន្ត្រនដែកធំ ៗ ដួសផងរងើកភ្លើងដែកក្រហម ចាក់គរបន្ថែមលើក្បាលទៀត សត្វនរកទាំងនោះ កាលមិនអាចអត់ទ្រាំកំដៅបាន ក៏នាំគ្នាយំអន្ទះអន្ទែងខ្លោចផ្សា ។

បាបកម្ម ដែលនាំឲ្យធ្លាក់នរកនេះ លោកពោលទុកត្រឹមតែម្យ៉ាង មានគាថានិពន្ធថា :

យេ កេចិ បូគាយ ធនស្ស ហេតុ
សក្ខី ករិត្វា ឥណំ ជាបយន្តិ

តេ ឃាមយិត្វា ជនតំ ជិនិន្ទ

តេ លុទ្ទកម្មា បសវេត្វ បាបំ

តេមេ ជនា អង្គារកាសុំ បុនន្តិ ។

ប្រែថា " ជនណា ដើរបោកវើវហោសនាក់តរបស់អ្នកស្រុកមកបរិ-ភោគ ដោយអាងថាវេទៅសាងថាវរៈវត្ត ឬបូជាព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ កាលបុគ្គលនោះស្លាប់ហើយ រមែងធ្លាក់នរកភ្នើកភ្លើង " ។

៥ - លោហកុម្ភីនរក: នរកខ្ទះទង់ដែង (អធិប្បាយរួចហើយ) ។

៦ - អយោទកនរក: នរកទឹកដែកក្រហមក្នុងនរកនេះ ពួកនាយនិរយបាល យកខ្សែដែកដែលឆេះជាអណ្តាតភ្លើង ចងកសត្វនរកទាំងឡាយ ទាញកន្ត្រាក់ឲ្យដួលចុះ ហើយរឹតមួលកឲ្យដាច់ទៅ ដូចមួលកចាបឬកមាន់ ហើយបោះចុះទៅក្នុងទឹកក្តៅ មានគាថាពន្យល់ថា:

លុញ្ចន្តិ គីវំ អថ យេឋយិត្វា

ឧណ្ហោទកស្មឹ បកិលេទយិត្វា ។

ប្រែថា " ពួកនាយនិរយបាល ចងកសត្វនរកហើយមួលឲ្យដាច់ ហើយបោះចុះទៅក្នុងទឹកក្តៅ " ក្នុងអដ្ឋកថា ថា សត្វក្នុងនរកនេះមាន

ខ្លួនកំពស់ ៣០០ សិន កាលត្រូវនាយនិរយបាលមូលកដាច់ហើយ ក៏មានកដទៃទៀតកើតឡើងជំនួសសោយទុក្ខទៅ ។

បាបកម្មដែលនាំឲ្យធ្លាក់នរកនេះ បានដល់អ្នកធ្វើបាបជាព្រានសត្វ មានគាថា សាធកៈ ថា :

យេ ជីវលោកស្មឹ សុបាបធម្មិនោ
បក្ខី គហេត្វាន វិហេឋយន្តិ ។
តេ ហេឋយិត្វា សកុណំ ជនិន្ទ
តេ លុទ្ទកម្មា បសវេត្វ បាបិ
តេមេ ជនា លុត្តសិរា សយន្តិ ។

ប្រែថា " មនុស្សមានចិត្តអាក្រក់ឯណា ក្នុងជីវលោកនេះ បៀតបៀនសត្វស្លាបទាំងឡាយ មនុស្សដែលមានចិត្តអាក្រក់ទាំងនោះ រមែងត្រូវមួលក (ឲ្យដាច់) ។

៣ - បិសនរក នរកអន្ទាម ក្នុងនរកនេះជាស្ទឹងមួយដែលមានទឹកថ្លាពេញប្រៀប កាលពួកសត្វនរក ត្រូវសេចក្ដីក្ដៅដោយអណ្ដាតភ្លើងក្នុងខណៈដែលទៅលើផែនដែកក្រហម , លុះឃើញស្ទឹងនោះ ក៏ចូល

កិតថានឹងបានរួតដីកសប្បាយ តែកាលលោកចុះទៅ ហើយផឹកទឹកនោះ ចូលទៅដល់គន្ធនោះ ទឹកនោះក៏ក្លាយជាអង្កាមក្តៅ ដេះពោះវៀនដាច ជាកំណាត់ៗ ហើយហូរធ្លាក់ចុះទៅតាមផ្លូវក្រោម មានគាថាបញ្ជាក់ថា៖

ពហុតោយា អនិខាតកូលា
នទី អយំ សន្ទតិ សុបតិត្ថា
ឃម្មាភិតត្តា មនុជា បិវន្តិ ។

ប្រែថា "ស្ទឹងនេះ ពេញទៅដោយទឹក មានច្រាំងមិនជ្រៅ មានកំពង់ល្អ ពួកសត្វនរកទាំងឡាយ ដែលត្រូវសេចក្តីក្តៅក្រហាយគ្របសង្កត់ហើយ រមែងផឹកទឹកក្នុងស្ទឹងនោះ ទឹកដែលផឹកនោះទៅហើយ រមែងក្លាយជាអង្កាម" ។

កម្មដែលនាំឲ្យធ្លាក់នរកនេះ បានដល់ការយកស្រូវស្អកថុអង្កាម (ប្រកបាវការ) បន្លំធ្វើជាស្រូវល្អលក់ មានគាថាជាបង្ហាញថា៖

យេ សុទ្ធញ្ញំ បលាសេន មិស្សំ
អសុទ្ធកម្មា កយិនោ ទទន្តិ
ឃម្មាភិតត្តាន បិបាសិតានំ

មិរតញ្ញូ តេសំ ចុសំ ហោតិ បាទិ ។

ប្រែថា « មនុស្សឯណាមានចិត្តមិនបរិសុទ្ធ បានលាយស្រូវដែលល្អសុទ្ធដោយអង្កាម លក់ឲ្យអ្នកដទៃ មនុស្សនោះ គ្រាត្រូវសេចក្តីក្តៅគ្របសង្កត់ហើយមានសម្រេកស្រេកទឹក ទឹកដែលគេផឹកចូលទៅក៏ក្លាយជាអង្កាម » ។

៨ - អយសូលនរកៈ នរកចម្រង់ដែក លោកសំដែងទុកថា មានពួកនាយនិរយបាលចាំចាក់ផ្ទួនផ្ទិសត្វនរកដោយអាវុធផ្សេងៗ មានចម្រង់ដែកជាដើម រាងកាយសត្វនរកទាំងនោះ ធ្លុះដាច់ជាកំណាត់តូច កំណាត់ធំ មានគាថាសំដែងទុកថា :

ឧសូហិ សត្តិហិ ច តោមរេហិ
ឧភយានិ បស្សានិ តុទន្តិ កន្ទតំ ។

ប្រែថា « នាយនិរយបាលទាំងឡាយ រមែងចាក់ផ្ទួនជំនីទាំងពីររបស់ពួកសត្វនរកដែលស្រែកគ្រាំគ្រាទៅដោយចម្រង់និងលំពែង និងដែកស្រួច »

បាបកម្មដែលនាំឲ្យធ្លាក់នរកនេះ លោកពោលទុកត្រឹម ៣ គឺការ[illegible] យ៉ាងមានគាថាសំអាងថា :

យេ ជីវលោកស្មឹ អសាធុកម្មិនោ
អទិន្នមាទាយ ករោន្តិ ជីវិតំ
ធញ្ញំ ធនំ រជតំ ជាតរូបំ
អជេឡកញ្ចាបិ បសុំ មហិសំ
តេ លុទ្ទកម្មា បសវេត្វ បាបំ
តេមេ ជនា សត្តហតា សយន្តិ ។

ប្រែថា " ជនពួកណា ដែលជាអ្នកចូលចិត្តប្រព្រឹត្តធ្វើអំពើមិនល្អ ក្នុងជីវលោកនេះ បានលួចយកស្រូវអង្ករ, ទ្រព្យមាសប្រាក់, ចៀម គោក្របីរបស់អ្នកដទៃមកចិញ្ចឹមជីវិត ពួកអ្នកដែលធ្វើអំពើមិនល្អទាំងនោះ លុះធ្វើសេចក្ដីអាក្រក់ហើយរមែងត្រូវចាក់ដោយលំពែង ។

៩ – សញ្ចោតិនរកៈ នរកអាវុធដែកក្រហមលោកសំដែងទុកថា មានពួកនាយនិរយបាលចងកសត្វនរកដោយខ្សែដែកដ៏ធំ ដែលឆេះឆាអណ្ដាតភ្លើង ទាញអូសទៅតាមផែនដីដែកដ៏ឆេះសន្ធោសន្ធៅ គ្រាសត្វនរកដួលចុះហើយ ក៏កាប់ដំដោយអាវុធផ្សេងៗ មានគាថាបញ្ជាក់ថា :

គីវាយ ពន្ធា កិស្សិមេ បុនេកេ

អញ្ញេ វិកន្តា វិលកតា សយន្តិ ។

ប្រែថា "ពួកសត្វនរកនេះ រមែងមាននាយនិរយបាល យក ឡែបងកសំឡេះសាច់ចេញ ជាកង់ទុកដូចសំឡេះសត្វព្រៃ" ។

គន្ថអដ្ឋកថា ថា សត្វនរកនេះ ត្រូវនាយនិរយបាលសំឡេះ សាច់ចងទុកជាកង់ ៗ ។

កម្មដែលនាំឲ្យមានកំហុស បណ្ដាលឲ្យធ្លាក់ចុះនរកនេះ លោកថា ទុកតែត្រឹម សំឡាប់សត្វលក់ មានគាថាជាបទដ្ឋានថា :

ឱរព្ភិកា សូករិកា ច មច្ឆិកា
បសុំ មហិសញ្ច អជេឡកញ្ច
ហន្ត្វាន សូណេសុ បសារយឹសុ
តេ លុទ្ទកម្មា បសវេត្វ បាបំ
តេមេ ជនា វិលកតា សយន្តិ ។

ប្រែថា "បុគ្គលណា សំឡាប់ពពែ ចៀម ជ្រូក ត្រី គោ ក្របី ហើយនាំទៅលក់ទីផ្សារ បុគ្គលនោះ ត្រូវនាយនិរយបាលសំឡេះសាច់ ចេញទុកជាកង់ៗ

១០ - គូថនរក: នរកដុំលាមក (អធិប្បាយរួចហើយ

១១ - លោហិតបុព្វនរក: នរកឈាមទឹកខ្ទុះ ពួកសត្វកើតនរកនេះ បានផឹកស៊ីតែឈាមទឹកខ្ទុះ មានគាថានិពន្ធថា

រហទោ អយំ លោហិតបុព្វបូរោ
ទុគ្គន្ធោ អសុចិ បូតិ វាយតិ
យម្ហាភិតត្តា មនុជា បិវន្តិ ។

ប្រែថា " នរកនេះ ពេញទៅដោយឈាមទឹកខ្ទុះជារបស់ស្អោកគ្រោកគួរខ្ពើម ពួកសត្វកើតនរកនេះ រមែងផឹកស៊ីឈាមទឹកខ្ទុះដូចគាំងបាយទឹក ព្រោះអត់ទ្រាំសេចក្តីស្រេកឃ្លានមិនបាន " ។

បាបកម្មដែលនាំឲ្យធ្លាក់នរកនេះ បានដល់ការសម្លាប់មាតាបិ៖ និងព្រះអរហន្ត មានគាថាជាតឹកតាងថា

យេ មាតរំ បិតរំ វា ជីវលោកេ
បារាជិកា អរហន្តេ ហនន្តិ
តេ លុទ្ទកម្មា បសវេត្វ បាបំ
តេមេ ជនា លោហិតបុព្វភក្ខា ។

ប្រែថា "ជនពួកណា ក្នុងជីវលោកនេះ ជាអ្នកសម្លាប់មាតាបិតា ឬសម្លាប់ព្រះអរហន្ត ជនពួកនោះ ចាត់ជាមនុស្សអាក្រក់ លុះធ្វើសេចក្តីអាក្រក់ហើយ រមែងបានឈាមនិងខ្ទុះជាអាហារ" ។

ក្នុងអដ្ឋកថា ពន្យល់សេចក្តីថា មិនមែនត្រឹមតែសម្លាប់ព្រះអរហន្តប៉ុណ្ណោះទេ សម្លាប់ភិក្ខុសង្ឃសាវកដទៃ ៗ ក៏ត្រូវធ្លាក់ក្នុងនរកនេះដែរ ។

១២ កូដិការនរក: នរកមនុស្សកោង ក្នុងនរកនេះមានពួកនាយនិរយបាល យកសន្ទូចដែកធំ ៗ ប៉ុនដើមត្នោត ការថ្ពក់អណ្តាតរបស់សត្វនរក សន្ធឹងទុកនឹងផែនដែកក្រហម ដូចគេបោះសន្ធឹងស្បែកភ្ជាប់ទុកលើផែនដី មានគាថានិពន្ធទុកមកថា:

ជីវ្ហញ្ច បស្ស ពលិសេន វិទ្ធំ
វិហតំ យថា សង្កុសតេន ចម្មំ
ផន្ទន្តិ មច្ឆាវ ផលម្ហិ ខិត្តា
មុញ្ចន្តិ ខេឡំ រុទមានា កិមេតេ ។

ប្រែថា "ចូរមើល; សត្វនរក ដែលត្រូវការថ្ពក់អណ្តាតនិងសន្ទូច ត្រដាងសន្ធឹងទុកដូចត្រដាងស្បែក រមែងអន្ទះអន្ទែងដូចជាត្រី ដែលគេ

ចាប់ទោះទៅលើគោក មានតែយំយោគហូរទឹកភ្នែកស្រោកស្រាក់ ៗ

កម្មដែលនាំឲ្យធ្លាក់នរកនេះ បានដល់ការដំឡើងថ្លៃវត្ថុ ច្រើនជ្រួសហួសហេតុ ដោយឃើញដល់ការចំណេញ មានគាថាជាបទដ្ឋានថា:

យេ កេចិ សណ្ឋានគតមនុស្សា
អគ្ឃេន អគ្ឃំ កយំ ហាបយន្តិ
កូដេន កូដំ ធនលោភហេតុ
ឆន្នំ យថា វារិចរំ វធាយ
នហិ កូដការិស្ស ភវន្តិ តាណា
សកេហិ កម្មេហិ បុរក្ខតស្ស
តេ លុទ្ទកម្មា បសវេត្វ បាបំ
តេមេ ជនា វង្កបស្ដា សយន្តិ ។

ប្រែថា "បុគ្គលណាបាន ទទួលរំដៃថ្លៃលក់របស់ហើយរំថ្លៃ គោងជៀចជេរ ព្រោះឃើញដល់ទ្រព្យ ចំណេកសំដីនិយាយទន់ភ្លន់ ផ្អែមល្ហែមពិរោះដើម្បីមិនទាំងលាក់លៀមគោងជៀចរបស់ខ្លួន ដូចមនុស្សដែលអែបខ្លួនពួនបាញ់សត្វ អ្នកដែលគោងជៀចដូចនេះ រមែងមិនមាន

អ្វីការពារមិនឲ្យធ្លាក់នរកបានទេ   កាលស្លាប់ហើយរមែងត្រូវសន្ទិចធ្លាក់អណ្តែតក្នុងនរកនេះ ។

១៣ - អយោបព្វតនរក: នរកភ្នំដែក ក្នុងនរកនេះ ពួកសត្វនរកត្រូវចាប់បោះទៅក្នុងទឹកទង់ដែងខ្លះ ត្រូវភ្នំសង្កត់សង្កិនខ្លះ មានគាថាជាគ្រឿងបញ្ជាក់ថា

នារី ឥមា សម្បរិភិន្នគត្តា
បគ្គយ្ហ កន្ទន្តិ ភុជា រុជប្បា
សុមក្ខតា លោហិតបុព្វលិត្តា
គាវោ យថា អាឃាតនេ វិកន្តា
ខន្លាតិ វត្តទិ សជោតិភូតា ។

ប្រែថា ស្រីពួកនេះ ត្រូវនាយនិរយបាលចាក់រាងកាយសព្វស៊ុះ នាំគ្នាលើកដៃទ្រហោយំ មានរាងកាយប្រលរន្ទាលទៅដោយឈាមនិងខ្ទុះ ពួកនាយនិរយបាលដេញឲ្យចុះទៅក្នុងដែនដែកក្រហមត្រឹមចង្កេះ នឹងកម្រើកងាករេទៅមកមិនបាន ដូចគោដែលគេឃុំឃាំងទុកក្នុងក្រោលសម្រាប់សម្លាប់ ស្រីពួកនេះមានរាងកាយធំធាត់នេះជាអណ្តែតកើត" ។

គន្ធុអដ្ឋកថា ថា ស្រីសត្វនរកពួកនេះ មានរាងកាយធំប៉ុនភ្នំ គន្ធុ ១ណាៈដែលនាយនិរយបាលឃុំឃាំងទុកលើផែនដែកក្រហម លិចចុះទៅត្រឹមចង្កេះនោះ មានភ្នំដែកដែលឆេះជាអណ្ដាតភ្លើង រមៀលមកអំពីទិសទាំង៤ សង្កត់សង្កិនកំទេចស្រីពួកនោះឲ្យល្អិតជាធូលីទៅ ។

កម្មដែលនាំឲ្យធ្លាក់នរកនេះ បានដល់ការប្រព្រឹត្តក្រៅចិត្តស្វាមី មានពាក្យបាលីបញ្ជាក់ថា :

កោលិត្តិយា ហោ ឥធ ជីវលោកេ
អសុទ្ធកម្មា អយុត្តំ អចារុំ
តា ធុត្តរូបា បតិំ វិប្បហាយ
អញ្ញំ អចារុំ រតិខិឌ្ឌហេតុ
តា ជីវលោកស្មិំ រមាបយិត្វា
ខន្ធាតិ វត្តន្តិ សជោតិភូតា ។

ប្រែថា "ស្រីពួកណា គន្ធុជីវលោកនេះ ជាអ្នកទុច្ចរិតប្រព្រឹត្តដ៏មិនសមគួរ គឺប្រព្រឹត្តផិតក្រៅចិត្តស្វាមីគប់រកបុរសដទៃ ព្រោះឃើញដល់សេចក្ដីស្រើបស្រាលរីករាយ លុះស្រីពួកនោះស្លាប់ហើយរមែងធ្លាក់.

គង់នរកនេះ មានរាងកាយធំប៉ុនភ្នំ ត្រូវភ្លើងឆេះសន្ធោសន្ធៅនៅជានិច្ច" ។

១៤ - ជលិតអង្គារនរក: នរករណ្ដៅរងើកភ្លើង គង់នរកនេះ មានរណ្ដៅធំៗ ពេញទៅដោយរងើកភ្លើង ពួកនាយនិរយបាលដេញចាក់ពួកសត្វនរកទៅលើផែនដែកក្រហមទាំងហ្វូងៗ ដូចហ្វូងគោក្របី លុះដេញទាន់ហើយ ក៏ចាប់បោះចុះទៅក្នុងរណ្ដៅរងើកភ្លើងដ៏ក្ដៅនេះជានិច្ច មានគាថាភាសិតថា:

បាទេ គហេត្វា កិស្សមេ បនេកេ
អវំសិរា នរកេ បាតយន្តិ ។

ប្រែថា "ពួកសត្វក្នុងនរកនេះ ត្រូវនាយនិរយបាលចាប់យកជើងឡើងលើ យកក្បាលសំយុងចុះក្រោម បោះចុះទៅក្នុងនរក" ។

បាបកម្មដែលនាំឲ្យធ្លាក់ក្នុងនរកនេះ បានដល់ការប្រព្រឹត្តិអនាចារនឹងភរិយាអ្នកដទៃ មានគាថាសំអាងថា:

យេ ជីវលោកស្មឹ អសាធុកម្មិនោ
បរស្ស ទារានិ អតិក្កមន្តិ
តេ តាទិសា ឧត្តមភណ្ឌថេនា

តេមេ ជនា (អវិសិរា) នរកេ បាតយន្តិ
តេ វិស្សុតានិ ពហូនិ តត្ថ
និរយេសុ ទុក្ខំ វេទនំ វេទយន្តិ
ន ហិ បាបការស្ស ភវន្តិ តាណា
សកេហិ កម្មេហិ បុរក្ខិតស្ស
តេ លុទ្ទកម្មា បសវេត្វ បាបំ
តេមេ ជនា (អវំសិរា) នរកេ បាតយន្តិ ។

ប្រែថា " បុរសពួកណា ក្នុងជីវលោកនេះ ជាអ្នកធ្វើកម្មមិនល្អ គឺកន្លងប្រវេណីនឹងភរិយាអ្នកដទៃ បុរសពួកនោះ ត្រូវនាយនិរយបាល ធាក់ក្បាលសំយុងចុះ ធ្លោះចុះទៅក្នុងនរកអស់កាលដ៏យូរយារ បុរសដែលកសាងសន្សំធ្វើសេចក្តីអាក្រក់ទុកទាំងនោះ រមែងមិនមានអ្នកការពារ លុះគ្រាស្លាប់ហើយ រមែងត្រូវនាយនិរយបាលចាប់ក្បាលសំយុងចុះក្រោម :ចុះទៅក្នុងនរក ។

១៥ - មិច្ឆាទិដ្ឋិកនរក : នរកអ្នកមិច្ឆាទិដ្ឋិ គឺពួកអ្នកដែលយល់ឃើញខុស រមែងធ្លាក់នរកនេះ មានគាថាជាគ្រឿងសំអាងថា :

ឧច្ចាវចាមេ វិវិធា ឧបក្កមា
និរយេសុ ទិស្សន្តិ សុឃោររូបា ។

ប្រែថា " សត្វនរកពួកនេះ សុទ្ធតែជាអ្នកប្រកបដោយកម្ម មាន រូបរាងគួរខ្លាចនៅក្នុងនរកនេះ " ។

ក្នុងអដ្ឋកថាថា: ពួកសត្វក្នុងនរកនេះ សុទ្ធតែជាអ្នកមានសេចក្តី យល់ឃើញខុស គឺយល់ឃើញថា " ទានមិនបានផល, ការបូជាធំមិន មានផល, ការបូជាតូចមិនមានផល, ការធ្វើល្អអាក្រក់មិនមានផល, មាតាមិនមាន, បិតាមិនមាន, សត្វដែលជាឧបបាតិកមិនមាន, លោក នេះមិនមាន, លោកខាងមុខមិនមាន » មានគាថាបញ្ជាក់ថា:

យេ ជីវលោកស្មិំ សុបាបទិដ្ឋិនោ
វិស្សាសកម្មានិ ករោន្តិ មោហា
បរញ្ច ទិដ្ឋីសុ សមាទបេន្តិ
តេ បាបទិដ្ឋី បសវេត្វ បាបំ
តេមេ ជនា អធិមត្តា ទុក្ខា តិប្បា
ខរា កដុកា វេទនា វេទយន្តិ ។

ប្រែថា "បុគ្គលពួកណា ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានសេចក្តីយល់ឃើញខុស ព្រោះមោហៈធ្វើបាបកម្មផ្សេងៗ ដោយខ្លួនឯងខ្លះ ដឹកនាំឲ្យបុគ្គលដទៃយល់ខុសតាមខ្លួនខ្លះ បុគ្គលពួកនោះលុះស្លាប់ហើយ រមែងបានទទួលសេចក្តីទុក្ខយ៉ាងធំ មានទុក្ខវេទនាដ៏ក្តៅខ្លោចផ្សាបង់ពាន់ពេកអនេកអនន្តណាស់ ។

និគមភាសិត

ទី ១ វេតរណីនទី	ទី ២ សុនខនរក

ទី ៣ អយបឋរិណា	ទី ៤ អង្គារការសុនរក ។

៥ នរកលោហកុម្ភី	ទី ៦ អភេរទកៈ

ទី ៧ នរកថុសៈ	៨ អយសូលៈណា ។

៩ សញ្ជោតនរក	ទី ១០ គូថនរក

១១ លោហិតបុព្វកា	១២ ល្បាក់ៈកូដការី ។

១៣ អយបពុត	១៤ ជលិតអង្គារនៃ

១៥ គិមិច្ចាទិដ្ឋី	រួមទាំងជា ១៥ រណ្តៅ ។

នរកទាំងនេះតែសុទ្ធសាន្ត សុទ្ធសឹងតែបានសោកសៅ សែន

ទទួលកម្មពេញផលគ្រៅ សមតាមកម្មទៅដែលខ្លួនសាង គួរកោតគួរ

ខ្លាចគួរកុំធ្វើ អំពើអាក្រក់គ្រប់បែបយ៉ាង អកុសលកម្មគ្មានផ្លូវអាង មុខ

ជាដួលធ្លាក់ទៅអបាយ បើមិនតិរច្ឆានក៏គង់ប្រេត បើមិនប្រេតគង់អសុរ

កាយ ឬធ្លាក់នរកផងទាំងឡាយ ក្រហល់ក្រហាយឥតសាន្តសុខ

ណាត្រីបណ្ឌិតប្រឹតប្រឹងប្រែង បែរតែងរៀបរៀងរឿងនរក ដកនេ-

មិរាជជាតក សាធកសន្សំបុណ្យហោង ។

ចប់រឿងនរកក្នុងនេមិរាជជាតក

និរយកថា

(តាមសង្កិច្ចជាតក).

នមត្ថុ រតនត្តយស្ស

ក្នុងសង្កិច្ចជាតក ពោលថា ព្រះពោធិសត្វទ្រង់នាមថា សង្កិច្ចតាបស បានលុះអភិញ្ញាសមាបត្តិ បានសំដែងនរកដោយអំណាចឥទ្ធិ-ឫទ្ធិ ថ្វាយដល់ព្រះបាទពារាណសី ដោយបញ្ជាក់ប្រភេទនរកនិងបាប-កម្មដែលឲ្យធ្លាក់នរកទុកដូចតទៅនេះ ៗ

នរកធំ ៨

នរកធំ ៨ គឺ: សញ្ជីវៈ, កាឡសុត្តៈ, សង្ឃាតៈ, ជាលរោរុវៈ, ធុមរោរុវៈ, មហាអវេចី, តាបនៈ, បតាបនៈ, ៗ

នរកធំទាំង ៨ នេះ: មានឧស្សទនរករណ្ដៅតូច ១៦ ៗ ជាបរិវារ ជាទីធ្វើបុគ្គលអ្នកធ្វើបាបឲ្យក្ដៅក្រហាយក្រហល់ខ្លោចផ្សា គួររន្ធត់ស្លុតក្ពឹន គួរខ្លាច មានអណ្ដាតភ្លើង មានភ័យធំគួរញញើត គួរស្បប់ស្បែងក្រៃលែង មានភ័យជុំវិញ មានសេចក្ដីលំបាកច្រើន មានរណ្ដៅ ៤ ទ្វារ ៤ បែងជាទ្វារមានផ្លូវចូលដោយទ្វារ មានកំពែងដែកជុំវិញ មានគ្របដែកបិទជិតត្រង់កណ្ដាល អណ្ដាតភ្លើងសន្ធោសន្ធៅ មានសេចក្ដីក្ដៅ

ខ្ទោចអណ្តាតភ្លើងផ្សាយរហូត ១ រយយោជន៍សព្វកាល ។

ប្រែនិងអធិប្បាយនរកធំទាំង ៨

ពាក្យថា សញ្ជីវៈ ប្រែថា "រស់ឯង" អធិប្បាយថា: សត្វក្នុងនរកនេះ ត្រូវពួកនាយនិរយបាលសាប់កាប់ឲ្យដាច់ជាកំណាត់តូចកំណាត់ធំ ដោយអាវុធផ្សេង ៗ ដែលឆេះជាអណ្តាតភ្លើង កាលស្លាប់ហើយមានខ្យល់ត្រជាក់ ៗ ផាត់មកត្រូវ ក៏ត្រឡប់រស់ឡើងវិញទៀត ៗ ។ សត្វនរកសញ្ជីវៈនេះ ត្រូវនាយនិរយបាលកាប់សាប់សម្លាប់សំឡេះខ្លះ ពួកសត្វក្នុងនរកនេះ សម្លាប់កាប់ចាក់គ្នាដោយដៃ ដែលបាបកម្មឲ្យក្លាយជា ដាវ លំពែង កាំបិត ប៉ូវថៅ ខ្លះត្រូវស្លាប់កើតទុក្ខទាល់វេទនានៅក្នុងនរកនេះ រហូតដល់អស់បាបកម្ម ឬ អស់អាយុដែលកំណត់ ។

ពាក្យថា កាឡសុត្តៈ ប្រែថា "ខ្សែបន្ទាត់ដែក" អធិប្បាយថា ក្នុងនរកនេះពួកនាយនិរយបាលដេញប្រកិតជិតជាប់តាមសត្វនរកទាំងឡាយ ទៅ ៗ មក ៗ នៅលើផែនដែកក្រហមមិនលេះឈប់ កាលដេញទាន់ហើយក៏ប្រហារឲ្យដួលចុះ ហើយចងខ្សែដែកឲ្យដេកសន្ធឹងលើដែកក្រហម ហើយយកខ្សែបន្ទាត់ដែកផាត់ចុះតាមរាងកាយ ការសត្វនរកនោះក៏បែកជាក្រហែង ៗ ទៅ បើផាត់ខាងមុខក៏បែកមុតក្លាយ -

ដល់ខាងក្រោយ   បើដាក់ខាងក្រោយក៏បែកធ្លាយដល់ខាងមុខ ដាក់ខាងស្តាំធ្លាយដល់ខាងឆ្វេង   ដាក់ខាងឆ្វេងធ្លាយដល់ខាងស្តាំ ;

កាលពួកសត្វនរកនេះ   ស្លាប់ហើយក៏ត្រឡប់រស់ឡើងទៀត កាលរស់ឡើងដឹងខ្លួនមានសេចក្តីភ័យខ្លាច នឹងធន់ទ្រាំនៅមិនបាន ក៏រត់ទៅតាមផែនដែកក្រហម ត្រូវភ្លើងឆេះគប់ដំហ៊ន កាលអស់កំឡាំងហើយក៏ដួលចុះ ត្រូវភ្លើងឆេះនឹងត្រូវនាយនិរយបាលធ្វើទុក្ខកម្ម   រហូតដល់អស់បាបកម្មនិងអាយុ ។

ពាក្យថា សង្ឃាតៈ ប្រែថា សង្កត់ឲ្យកំទេចខ្ទេចខ្ទិច អធិប្បាយថា ក្នុងនរកនេះ មានភ្នំដែកធំៗ ដែលឆេះជាអណ្តាតភ្លើង   សម្រាប់រមៀលមកសង្កត់កំទេចឲ្យបែកល្អិត គឺនាយនិរយបាលចាប់បោះសត្វនរកទៅក្នុងផែនដែកដែលឆេះសន្ធោសន្ធៅ ដែលមានកម្រាស់បាន៩យោជន៍ត្រឹមចង្កេះ មិនឲ្យកម្រើកខ្លួនបាន ហើយមានភ្នំដែកធំដែលឆេះជាអណ្តាតភ្លើង រមៀលមកអំពីទិសខាងកើត   សង្កត់សត្វនរកទាំងនោះឲ្យល្អិតដូចគ្រាប់ល្ង   ហើយរមៀលទៅតាំងនៅទិសខាងលិច ចំណែកភ្នំដែកទិសខាងលិចបានរមៀលទៅសង្កត់សត្វនរកទាំងនោះ   ហើយទៅតាំងនៅខាងកើត   ផ្នូកភាពភ្នំទាំងពីរបានរមៀលទៅជួបគ្នាសង្កត់សត្វនរកក្នុ

ឲ្យបានទទួលទុក្ខវេទនានៅទាំងសែនឆ្នាំ ។

ពាក្យថា ជាលរោរុវៈ ប្រែថា យំដោយអណ្តាតភ្លើង អធិប្បាយថា ក្នុងនរកនេះមានអណ្តាតភ្លើង ស្រុបចូលទៅតាមទ្វារទាំងអស់នៃពួកសត្វនរក ហើយដុតកំដៅរាងកាយសត្វនរក ពួកសត្វនាំគ្នាយំរងំរងួយ ។

ពាក្យថា ធូមរោរុវៈ ប្រែថាយំដោយផ្សែងភ្លើង អធិប្បាយថា ក្នុងនរកនេះ មានផ្សែងភ្លើងហុយទ្រលោមជុំវិញសត្វនរកជានិច្ច ស្រុបចូលទៅតាមទ្វារទាំង ៩ ផ្សែងនោះ ជាផ្សែងដែលផ្សាយហ៊ានពន់ពេក ពួកសត្វនរកនេះ នាំគ្នាយំទួញសោយទុក្ខយ៉ាងរហ័ស ។

ពាក្យថា មហាអវេចី ប្រែថា មិនចន្លោះ មិនទំនេរ អធិប្បាយថា ក្នុងនរកនេះ មានអណ្តាតភ្លើងឆ្លាយចេញមកអំពីទិសទាំង ៨ ផ្សាយទៅបាន ១០០ យោជន៍ជានិច្ច មិនមានវេលាទំនេរអណ្តាតភ្លើងឡើយ ចំណែកខាងក្នុងដ៏ធំទូលាយដល់រយយោជន៍ ក៏មិនទំនេរសត្វនរក សត្វនរកនៅពេញទាំងអស់ ប្រជ្រៀតប្រៀតគ្នានៅកកកុញកកកុះ ស្អកស្អុះ ដូចដង្កូវនៅក្នុងបង្គន់ វេលាទំនេះចាកទុក្ខរបស់សត្វនរកទាំងនោះក៏មិនមាន ក្នុងមហាអវេចីនរកនោះរាល់ត្រង់កណ្តាលឋាន

៣១៨ យោជន៍ កាស់ដោយជុំវិញបាន៩៥៤ យោជន៍ រួមទាំងអស់ត្រូវ នរកជង់បាន ១ម៉ឺនយោជន៍

ពាក្យថា តាបន ប្រែថា ឆ្អិនក្តៅ អធិប្បាយថា ក្នុងនរកពួកនេះនាយនិរយបាលចៀបសត្វនរកនុក ដោយដងដែកចំរុះ ដើមគោក ដែលឆេះជាអណ្តាតភ្លើង មិនឲ្យកម្រើកកម្រើកនោះបាន ចំណែកផែនភាគខាងក្រោមក៏ឆេះជាអណ្តាតភ្លើង ឆេះពួកសត្វនរកទាំងនោះ ។

ពាក្យថា បតាបនៈ ប្រែថា ឆ្អិនឲ្យក្តៅខ្លួនទៅ អធិប្បាយថា ក្នុងនរកនេះ ពួកនាយនិរយបាលដេញវាយសត្វនរកដោយអាវុធដែលឆេះជាអណ្តាតភ្លើង ដេញឲ្យឡើងភ្នំភ្លើង កាលពួកសត្វនរកឡើងទៅដល់លើភ្នំហើយ ក៏មានខ្យល់ផាត់ឲ្យធ្លាក់ចុះមក ត្រូវចុងដែកស្រួចខាងក្រោមទៀត ។

បាបកម្មដែលនាំឲ្យធ្លាក់នរក

[illegible]កម្មដែលឲ្យធ្លាក់នរកធំទាំងនេះក្តី ឬឲ្យធ្លាក់នរកតូចដែលជាបរិវារ [illegible]ក្តី [illegible]ដែលបានរៀបរាប់ ចំណែកនរកតូចលោក ក៏មិនបានចែកទុក ត្រង់តែថាក្នុង[illegible]ដែលដល់បាបកម្មដែលឲ្យធ្លាក់

នរក និងបាបកម្មដែលឲ្យធ្លាក់នរកនោះ ក៏ពោលទុកដោយខ្លីដូចតទៅនេះ ។

១ - អ្នកប្រទូសរ៉ាយព្រះឫសីដែលមានសីលធម៌ល្អ ត្រូវធ្លាក់នរកធំរហូតកាលដ៏យូររាប់ឆ្នាំមិនបាន ។

២ - ព្រះរាជាដែលមិនតាំងនៅក្នុងធម៌ ធ្វើឲ្យរាស្ត្រប្រជាក្តៅក្រហាយដោយអយុត្តិធម៌ ធ្លាក់ក្នុងតាបននរក បានសោយទុក្ខវេទនាដោយត្រូវភ្លើងឆេះចេញចាករាងកាយ របស់សត្វនរកដែលកើតមុនឆេះនៅជានិច្ច ។

៣ - អ្នកសម្លាប់បិតា ធ្លាក់កាឡសុត្តនរកខ្លះ ធ្លាក់លោហកុម្ភីនរកខ្លះ ពួកនាយនិរយបាលក្នុងលោហកុម្ភីនរកនោះ ចាក់រុកដោយលំពែងតាមរាងកាយខ្លះ ចាក់ឲ្យភ្នែកខ្វាក់ខ្លះ ឲ្យស៊ីមូត្រគូថខ្លះ ឲ្យស៊ីដុំដែកក្រហមខ្លះ ត្រូវពួកសុនខនិងក្អែកហែកចិកស៊ីសាច់ឈាមខ្លះ បោះចុះទៅក្នុងទឹកផ្សាមុកខ្លះ ។

៤ - អ្នកសម្លាប់មាតាក៏ធ្លាក់ក្នុងនរកទាំងពីរនេះ ត្រូវនាយនិរយបាលភ្ជួរដោយផាលដែកក្រហមខ្លះ ផឹកស៊ីលោហិតរបស់ខ្លួនខ្លះ ផឹកទឹកទង់ដែខ្លះ ត្រាំនៅក្នុងទឹកមូត្រគូថខ្លះ ត្រូវដង្កូវធំចាក់ជាដែកបោះរាងកាយខ្លះ

ធ្លាក់ចុះក្នុងទឹកលោហមនិងខ្ទុះដ៏ជ្រៅរាប់រយយោជន៍ខ្ទះ ។

៥ - ស្រីដែលធ្វើគភ៌ឲ្យធ្លាក់ គឺសម្លាប់កូនក្នុងពោះ ធ្លាក់វេតរណីនរក ដែលពេញទៅដោយផ្ដៅមានបន្លាដ៏មុត ។

៦ - បុរសប្រព្រឹត្តកន្លងនឹងភរិយាអ្នកដទៃក្តី ស្រីដែលប្រព្រឹត្តផិតក្រៅចិត្តស្វាមីក្តី ពីរប្រភេទនេះ ធ្លាក់ក្នុងសិម្ពលីនរក ដែលពេញទៅដោយដើមរកា មានរាងកាយកំពស់បាន ១ យោជន៍ ត្រូវពួកនាយនិរយបាលដេញចាក់ឲ្យឡើងដើមរកា ក្នុងវេលាឡើងបន្លារកាដេះផា អណ្ដាតភ្លើងក្នុងចុងចុះមក ក្នុងវេលាចុះ បន្លារកាបះប្រាងឡើងលើ គ្រារួចចាកនរកនេះហើយ ធ្លាក់ទៅក្នុងលោហកុម្ភីនរក ដែលពេញទៅដោយទឹកទង់ដែងទៀត ។

៧ - ស្រីដែលគេលោះមកធ្វើជាភរិយា ហើយមើលងាយមាក់ងាយស្វាមី ឬមើលងាយឪពុកម្ដាយរបស់ប្ដី ធ្លាក់ក្នុងតាបននរក ត្រូវនាយនិរយបាលយកសន្ទូចថ្ពក់ទាញអណ្ដាតចេញមក អណ្ដាតនោះវែង ពេញទៅដោយដង្កូវ ។

៨ - អ្នកសម្លាប់ពពែ, សម្លាប់ជ្រូក, សម្លាប់គោ សម្លាប់ដក់ឿ [illegible] ជាព្រានសីកសៀតញុះញង់អ្នកដទៃឲ្យបែកគ្នា, ដល់មាន់

ផល់គោ, ផល់ក្របី, ផល់ត្រី ធ្លាក់ការនទីនរក ដែលពេញទៅ ដោយទឹកដង្ហ ត្រូវនាយនិរយបាលចាក់ដោយដែកស្រួច រាយសំពង់ ដោយញញួរដែកកាប់សាប់ដោយដាវពាល់ព្រឹកល្ងាច ចំណែកអ្នកបង្កាច់បង្ខូចគេ ត្រូវនាយនិរយបាលឆ្កើទោសផង ស៊ីអាចម៍របស់សត្វនរកដទៃផង ត្រូវសុនខនិងត្មាតចឹកចោះផង ។

បាលីក្នុងសង្កិច្ចជាតក

១ - សញ្ជីវោ កាឡសុត្តោ ច សង្ឃាតោ ទ្វេ ច រោរុវា
អថាបរោ មហាវីចិ តាបនោ ច បតាបនោ
ឥច្ចេតេ អដ្ឋ និរយា អក្ខាតា ទុរតិក្កមា
អាកិណ្ណា លុទ្ទកម្មេហិ បច្ចេកា សោឡសុស្សទា
កទរិយ តាបនា ឃោរា អច្ចិមន្តោ មហព្ភយា
លោមហំសនរូបា ច ភេស្មា បដិភយា ទុក្ខា
ចតុក្កណ្ណា ចតុទ្វារា វិភត្តា ភាគសោ មិតា
អយោបាការបរិយន្តា អយសា បដិកុជ្ជិតា ។
តេសំ អយោមយា ភូមិ ជលិតា តេជសា យុត្តា

សមន្តា យោជនសតំ ផុដ្ឋា តិដ្ឋន្តិ សព្វទា
ឯតេ បតន្តិ និរយេ ឧទ្ធំ បាទា អវំសិរា

ពាក្យប្រែ

១ – នរកធំ ៨ គឺ សញ្ជីវៈ កាឡសុត្ត សង្ឃាត រោរុវ ម· អវេចិ តាបនៈ បតាបនៈ ។

នរកធំទាំង ៨ នេះ បណ្ឌិតទាំងឡាយបានពោលទុកថា ជាទីដែលកន្លងបានដោយក្រ ពេញទៅដោយអ្នកធ្វើកម្មអាក្រក់មានឧស្សទនរករណ្ដៅតូច ១៦ ។

នរកធំទាំង ៨ នេះ ជាទីធ្វើបុគ្គលអ្នកធ្វើបាបឲ្យក្ដៅក្រហាយ ជាទីគួរខ្លាច មានតែអណ្ដាតភ្លើងគួរខ្លាចច្រើន គួរស្អុត គួររន្ធត់ មានភ័យនៅជុំវិញ មានតែសេចក្ដីទុក្ខ ។

នរកធំទាំងនោះ នរកមួយៗ មាន ៤ ជ្រុង មានទ្វារ ៤ បែងជា ៤ ចំណែក ឡោមព័ទ្ធដោយកំពែងដែក មានគ្របដែលបិទជិត ។

ផ្ទៃរបស់នរកធំទាំងនោះ ជាដែកនេះជាអណ្ដាតភ្លើងដ៏ក្ដៅក្លាផ្សាយទៅបានទាំងរយយោជន៍គ្រប់កាលជានិច្ច ។

អ្នកដែលធ្វើអំពើអាក្រក់ រមែងមានក្បាលសំយុងចុះក្រោម មាជើងឡើងលើ ធ្លាក់ចុះក្នុងនរកដំពាំងនោះ ។

២- ឥសីនំ អតិវត្តារោ សញ្ញតានំ តបស្សិនំ
តេ ភូនហាតា បច្ចន្តិ មច្ឆា ពិលាកតា យថា
សំគច្ឆរេ អសំខេយ្យ នរា កិព្ពិសការិនោ
ឧយ្ហមានេន គត្តេន និច្ចំ សន្តាពហារិំ
និរយា នាធគច្ឆន្តិ ទ្វារំ និក្ខមនេសិនោ
បុរត្ថិមេនបិ ធាវន្តិ តតោ ធាវន្តិ បច្ឆតោ
ឧត្តរេនប ធាវន្តិ តតោ ធាវន្តិ ទក្ខិណា
យំ យំ ទ្វារំ គច្ឆន្តិ តំ តំ ទេវ បិធិយរេ
ពហូនិ វស្សសហស្សានិ ជនា និរយគាមិនោ
ពាហា បគ្គយ្ហ កន្ទន្តិ បត្វា ទុក្ខំ អនប្បកំ
អាសីវិសំវ កុប្បិតំ តេជសី ទុរតិក្កមំ
ន សាធុរូបេ អាសីទេ សញ្ញតានំ តបស្សិនំ ។

ពាក្យប្រែ

មនុស្សណាប្រព្រឹត្តក្នុងមើលងាយឫសីដែលមានសេចក្តីសង្រួមល្អ មានគុណធម៌ល្អ មនុស្សនោះឈ្មោះថាអស់សេចក្តីចំរើន ចាត់ថាជាអ្នកផ្តើមសេចក្តីអាក្រក់យ៉ាងក្លៀវក្លា ត្រូវធ្លាក់នៅក្នុងនរកធំទាំងនោះ បានអន្ទះអន្ទែងដូចជាត្រី ដែលបុគ្គលស្រង់ចាកទឹក នឹងសោយទុក្ខជាយូរ ឆ្នាំរាប់មិនបាន ។

អ្នកដែលត្រូវភ្លើងនរកឆេះជានិច្ច ទាំងខាងក្នុងទាំងខាងក្រៅរមែងរកផ្លូវចេញ តែចេញចាកនរកមិនបាន (ដោយមិនទាន់អស់កម្ម) ។ សត្វទាំងនោះ រមែងរត់សំដៅទៅទ្វារខាងកើត ហើយរត់ត្រឡប់មកទ្វារខាងលិច រត់ទៅផ្លូវទ្វារខាងជើង ហើយរត់ត្រឡប់មកផ្លូវទ្វារខាងត្បូង ទៅដល់ទ្វារណាៗ ទ្វារនោះៗក៏បិទ ។

ពួកនោះត្រូវធ្លាក់នៅក្នុងនរកច្រើនពាន់ឆ្នាំ បានទទួលទុក្ខជាច្រើន ស្រែកលើកដៃឡើងយំ ។

ព្រោះដូច្នោះ នរណាៗ ក៏មិនគួរក្រុកកានលោកដែលល្អ គឺពួកព្រះឫសីដែលមានសេចក្តីសង្រួមល្អ មានធម៌ល្អ ដូចគ្នានឹងបុគ្គលមិនគួរក្រុកកានអសិរពិស ដែលមានចិត្តឆេវឆាវ មានឫទ្ធិតេជៈខ្លាំងក្លាដូច្នោះ ។

៣-យោ ច រាជា អធម្មដ្ឋោ រដ្ឋ វិទ្ធំសនោ ចុតោ
តាបយិត្វា ជនបទំ តាបនេ បេច្ច បច្ចតិ
យោ ច វស្សសហស្សានំ សតំ ទិព្យានិ បច្ចតិ ។
អច្ចិសំឃបរេតោសោ ទុក្ខំ វេទេតិ វេទនំ
តស្ស អគ្គិសិខា កាយា និច្ឆរន្តិ បភស្សរា
តេជោ ភក្ខស្ស គត្តានិ លោមគ្គេហិ នខេហិច ។
ឧយ្ហមានេន គត្តេន និច្ចំ សន្តរពាហិរំ
ទុក្ខាភិតុន្នោ នទតិ នាគោ តុន្នទិតោ យថា

ពាក្យប្រែ

ព្រះរាជាអង្គនោះ មិនតាំងនៅក្នុងធម៌ ចម្លាយជនបទ ធ្វើឲ្យពលរដ្ឋក្តៅក្រហាយដោយខុសច្បាប់ រមែងត្រូវភ្លើងឆេះក្នុងតាមននរក ។

ព្រះរាជាអង្គណា ច្រើនភ្លើងឆេះក្នុងតាបននរកច្រើនសែនឆ្នាំដែលរាប់ដោយឆ្នាំទិព្យ ព្រះរាជាអង្គនោះ មានតែត្រូវអណ្តាតភ្លើងឆេះនៅជុំវិញខ្លួន សោយតែទុក្ខវេទនា ព្រះរាជាអង្គនោះត្រូវអណ្តាតភ្លើងដែលឆេះចេញចាកកាយរបស់សត្វនរកដែលកើតមុនដុតកំដៅ ឆេះទាំងក្រចក

និងស្បែកកាប់ជាបានស៊ីកេរ្តិ៍ ៕

ព្រះពជាមន្ត្រនោះ ដែលត្រូវកែក្រើងនេះ ទាំងខាងក្នុងនិងខាងក្រៅ នៅជានិច្ច មានតែទុក្ខទោសទណ្ឌចាក់ដោត ដូចដីដែលត្រូវកាប់ដោយ កន្ទេ ៕

៦_ យោ លោភា បិតរំ ហន្តិ ទោសា វា បុរិសាធមោ
ស កាឡសុត្តេ និរយេ ចិរំ រត្តាយ បច្ចតិ ៕
ស តាទិសោ បច្ចតិ លោហកុម្ភិយំ
បក្កញ្ច សត្តីបិ ហនន្តិ និត្តចំ
អន្ធំ ករិត្វា មុត្តករីសភក្ខំ
ខារេ និមុជ្ជន្តិ តថាវិធំ នរំ ៕
តត្តំ បក្កុដិតមយោគុឡញ្ច
ទីឃេ ច ផាលេ ចិររត្តតាបិតេ
វិក្ខម្ភមាទាយ វិភជ្ជ រជ្ជុហិ
វិវតេ មុខេ សំសវយន្តិ រក្ខសា ៕
សាមា ច សោណា សវលា ច គិជ្ឈា

កាកោលសំឃា ច ទិជា អយោមុខា
សំគម្ម ខាទន្តិ វិប្ផន្ទមានំ
ជិវ្ហំ វិភជ្ជ វិឃាស សលោហិតំ ។
តំ ទឌ្ឍកោលំ បរិភិន្នគត្តំ
និប្បោថយន្តា អនុវិច្ចរន្តិ រក្ខសា
រតី ហិ តេសំ ទុខិនោ បនីតរេ
ឯតា ទិសស្មិំ និរយេ វសន្តិ
យេ កេចិ លោកេ ឥធ បេតឃាតិនោ ។

ពាក្យប្រែ

អ្នកណាសម្លាប់បិតារបស់ខ្លួន ព្រោះសេចក្ដីលោភឬសេចក្ដីក្រោធ អ្នកនោះត្រូវធ្លាក់ឆេះនៅក្នុងកាឡសុត្តនរក រហូតកាលដ៏យូរយារ អ្នកសម្លាប់បិតានោះ រមែងឆេះខ្លោចនៅក្នុងលោហកុម្ភិនរក ត្រូវនាយនិរយ-បាលចាក់ដោយលំពែងតាមរាងកាយខ្លះ ចាក់ភ្នែកឲ្យទាល់តែខ្វាក់ខ្លះ បោះចុះទៅក្នុងទឹកជ្រាទឹកមូត្រខ្លះ ។

ពួកនាយនិរយបាល យកនង្គ័លដែកដ៏វែងដែលឆេះជាអណ្ដាតភ្លើង

ហ្វារាសមាត់សត្វនរកទាំងនោះ ហើយយកខ្សែចងទុក ច្រកដុំដែកក្រ-
ហមដ៏ក្តៅចូលទៅក្នុងមាត់ខ្ញុះ ។ ពួកដែកក្រហមដែកពោល ក្អែកត្មាត
តាដក់មានមាត់ចំពុះជាដែក ចាំចិកស៊ីសត្វនរកដូចជាស៊ីរបស់ឆ្ងាញ់ពីសារ
ដូច្នោះ ។ ពួកនាយនិរយបាលដេញវាយសត្វនរកនោះ ឲ្យមានរាងកាយ
បែកជាចំរៀក ៗ ដូចគ្នានឹងកូនក្រពៅ ដែលត្រូវភ្លើងឆេះ ការវាយសត្វ
នរកនោះ ជាសេចក្តីស្រួលសប្បាយរបស់នាយនិរយបាល ជាងសេចក្តី
ទុក្ខរបស់ពួកសត្វនរក ពួកណាសំឡាប់បិតារបស់ខ្លួន ពួកនោះរមែង
ធ្លាក់នរក ដូចពោលមកហើយនេះ ។

៥- បុត្តោ ច មាតរំ ហន្ត្វា ឥតោ គន្ត្វា យមក្ខយំ
ភុសមាបជ្ជតេ ទុក្ខំ អត្តកម្មប្ផលូបគោ ។
អមនុស្សា អតិពលា ហន្តារំ ជនយន្តិយា
អយោមយេហិ ជាលេហិ បីឡយន្តិ បុនប្បុនំ
តំ បស្សវំ សកា គត្តា រុធិរំ អត្តសម្ភវំ
តម្ពលោហវិលីនំវ តត្តំ បាយេន្តិ មត្តិយំ ។
ជិគុច្ឆំ កុណបំ បូតិទុគ្គន្ធំ គូថកទ្ទមំ

បុព្វលោហិតសង្កាសំ វហោទោគយ្ហ តិដ្ឋតិ
តមេនិ កិមិយោ តត្ថ អតិកាយោ អយោមុខា
ឆវិំ ភេត្វាន ខាទន្តិ បគិទ្ធា មំសលោហិតេ ។
សោ ច តំ និរយំ បត្តោ និមុគ្គោ សតបោរិសំ
បូតិកំ កុណបំ វាតិ សមន្តា សតយោជនំ ។
ចក្ខុមាបិ ហិ ចក្ខូហិ តេន គន្ធេន ជីរតិ
ឯតាទិសំ ព្រហ្មទត្ត មាតុឃាតី លភតេ ទុក្ខំ ។

ពាក្យប្រែ

បុត្រដែលសម្លាប់មាតាត្រាទៅចាកលោកនេះហើយ រមែងធ្លាក់នរក បានទទួលផលកម្មរបស់ខ្លួនសោយទុក្ខដ៏ខ្លាំងក្លា ។ ពួកនាយនិរយបាល ដែលមានកំឡាំងខែងរ៉ែង រមែងខ្នាន់សត្វនរកអ្នកសម្លាប់មាតាដោយនង្គ័លដែករឿយ ៗ ខ្លះ ឲ្យផឹកស៊ីលោហិតរបស់ខ្លួនឯងខ្លះ ឲ្យស៊ីទឹកទង់ដែងដ៏ក្តៅខ្លះ ។ បន្ទាប់ឲ្យមុចចុះទៅក្នុងទឹក ដែលដូចគ្នានឹងទឹកខ្ទុះទឹកឈាម សឹងជាទីគួរខ្ពើមល្អើមដូចសាកសព ដូចយ៉ាងគូថខ្លះ ។ ពួកដង្កូវមាត់ដែកខ្លួនធំ ដែលមាននៅក្នុងទឹកនោះ ចោះស៊ីសាច់និង

ឈាមរបស់សត្វនរកនោះឡើង ។ សត្វនរកនោះ រមែងមុជចុះទៅក្នុងទឹក ក៏ស្អុយដូចសពឆ្មាច មានក្លិនអសោចផ្សាយទៅចំងាយរយយោជន៍ ដ៏ជ្រៅចុះទៅចំងាយដួរមនុស្សឡើង ។ មនុស្សដែលមានភ្នែកល្អ កាលឃើញនឹងខ្វាក់ភ្នែកព្រោះទឹកសំអុយ ដែលមានក្លិនដ៏ស្អុយម៉ឺងនោះ (អធិប្បាយថា មនុស្សយើងរមែងមិនត្រូវការមើលរបស់ដែលមានក្លិនស្អុយ កាលឃើញហើយក៏ងាកមុខចេញខ្លះ បិទភ្នែកខ្លះក៏មាន) អ្នកសម្លាប់មាតា រមែងបានទទួលទុក្ខដូចនេះ ។

៦– ខុរធារមនុក្កមម្ម តិក្ខំ ទុរភិសម្ភវំ
បតន្តិ គព្ភបាតិនិយោ ទុគ្គំ វេតរណឹ នទី ។

ពាក្យប្រែ

ពួកស្រីដែលធ្វើគភ៌ឲ្យធ្លាក់ រមែងធ្លាក់វេតរណីនទី ដែលមានបន្លាដ៏ស្រួចមុត ដកចេញឬដៀសចេញបានដោយក្រ ។

៧– អយោមយា សិម្ពលិយោ សោឡសង្គុលិកណ្ដកា
ឧភតោ មភិលម្ពន្តិ ទុគ្គំ វេតរណឹ នទី ។
តេ អច្ចិមន្តោ តិដន្តិ អគ្គិខន្ធាវ អារកា

អាទត្តា ជាតវេទេន ឧទ្ធំ យោជនមុគ្គតា
ឯតេ សជន្តិ និរយេ តត្ថ តិខិណកណ្ដកេ
នារិយោ ច អតិចារិនិយោ នរា ច បរទារគូ ។
តេ បតន្តិ អធោក្ខន្ធា វិវត្តា វិហតា បុថូ
សយន្តិ វិនិវិទ្ធង្គា ទីឃំ ជគ្គន្តិ សំវរី ។
តតោ រត្យា វិវសនេ មហាតឹ បព្វតូបមំ
លោហកុម្ភឹ បវជ្ជន្តិ តត្តំ អគ្គិសមូទកំ ។
ឯវំ ទិវា ច រត្តោ ច ទុស្សីលា មោហបារុតា
អនុភោន្តិ សកំ កម្មំ បុព្វេ ទុក្កតមត្តនោ ។

ពាក្យប្រែ

មានដើមរកាដែកបន្លាប្រវែង ១៦ អង្គុលីមានមែកចុះ ហ៊ុំដី
វេតរណីនទីនរកទាំងពីរ ផ្លូវដែលជាស៊ីនដែលទីងធ្ងន់ បានដោយក្រ ។
សត្វនរកទាំងនោះ សឹងតែមានខ្លួនកំពស់មួយយោជន៍ ខ្លួនឆេះ
ជាភ្លើងដូចគំនរភ្លើងធំ ដែលត្រូវភ្លើងឆេះ ។
ស្រីដែលប្រព្រឹត្តក្រៅចិត្តស្វាមី និងប្រុសដែលខូចនឹងភរិយាអ្នក

ដទៃ ត្រូវឆ្លាក់សិម្ពលីនរកដែលពេញទៅដោយដើមរកា មានបន្លាដ៏ស្រួច មុតនេះជាអណ្តាតភ្លើង សត្វនរកទាំងនោះរមែងត្រូវនាយនិរយបាលចាក់ ដោយអាវុធ ហើយយកគ្រវាត់ទម្លាក់ចុះមកចាក់ដើមរកា ដេកនៅនឹង ផែនដែកក្រហមអស់រាត្រីកាលដ៏យូរ ។

លុះព្រឹកឡើងក៏ត្រូវពួកនាយនិរយបាលចាប់បោះចុះទៅក្នុងខ្ទះទង់- ដែងធំប៉ុនភ្នំ ដែលពេញទៅដោយទឹកទង់ដែងដ៏ក្តៅពន្លឹក ។

ពួកសត្វនរកដែលជាអ្នកទ្រុស្តសីល លុះអំណាចនៃមោហៈទាំង នោះ សោយផលកម្មដែលខ្លួនធ្វើក្នុងកាលមុន ទាំងយប់ថ្ងៃដោយ អាការៈយ៉ាងនេះ ។

៨ - យោ ច ភរិយា ធនក្កីតា សាមិកំ អតិញ្ញាតិ
សស្សុំ វា សស្សុរំ វា បិ ជេដ្ឋំ វាបិ ននន្ទុនំ
តស្សា វង្កេន ជីវ្ហគ្គំ និព្វមាត្តិ សពន្ធនំ ។
សព្យាមមត្តំ គិមិនំ ជិវ្ហំ បស្សតិ អត្តនោ
វិញ្ញាបេតុំ ន សក្កោតិ តាបនេ បេច្ច បច្ចតិ ។

ពាក្យប្រែ

ស្រីណាមើលងាយស្វាមី ឬមើលងាយឪពុកម្ដាយក្មេកបងប្អូនក្មួយរបស់ប្ដី ស្រីទាំងនោះរមែងត្រូវនាយនិរយបាលកៀបថ្គាមអណ្ដាតដោយសន្ទូចឲ្យលៀនចេញទៅ ។

ស្រីនោះឃើញអណ្ដាតរបស់ខ្លួនដែលលៀនចេញវែងមក ពេញទៅដោយពួកដង្កូវរមែងមិនអាចទ្រាំមើលបាន ក៏ស្លាប់ទៅកើតក្នុងឋាននរកទៀត ។

៩ – ឱរព្ភិកា សូករិកា មច្ឆិកា មិគពន្ធកា
ចោរា គោឃាតកា លុទ្ទា អវណ្ណេ វណ្ណការកា
សត្តីហិ លោហកូដេហិ នេត្តឹសេហិ ឧសូហិ ច
ហញ្ញមានា ខារនទឹ បបតន្តិ អវំសិរា
សាយំ បាតោ កូដការី អយោកូដេហិ ហញ្ញតិ
តតោ វន្តំ ទុរត្តានំ បរេសំ ភុញ្ជតេ សទា
ធំកា ភេរណ្ឌកា គិជ្ឈា កាកោលា ច អយោមុខា
វិប្ផន្ទមានំ ខាទន្តិ នរំ កិព្វិសការិនំ
យេ មិគេន មិគំ ហន្តិ បក្ខឹ វា បន បក្ខិនា

អសន្តោ រជសា ឆន្នា គន្តា តេ និរយុស្សទំ ។

ពាក្យប្រែ

អ្នកសម្លាប់ពពែ សម្លាប់ជ្រូក សម្លាប់ត្រី ដក់ឡឿ ធ្វើចោរកម្ម សម្លាប់គោ ជានាយព្រាន អ្នកស៊កសៀត ។

ពួកនេះ រមែងត្រូវនាយនិរយបាលចាក់ដោយលំពែង វាយដោយញញួរដែក សាប់ដោយដាវ បាញ់ដោយកូនសរ ហើយកាត់យកក្បាលបោះចុះទៅកាន់ខារនទីនរក ។

មនុស្សដែលធ្វើសេចក្តីកោង ត្រូវពួកនាយនិរយបាលវាយសំពងដោយញញួរដែកទាំងព្រឹកល្ងាច នឹងត្រូវបានស៊ីរបស់ដែលពួកសត្វនរកដទៃ ៗ ដែលមានកាយទាល់ទុក្ខវេទនាសម្រក់ចេញមកគ្រប់កាល ។

ពួកក្អែក ខ្លែង ត្មាត មាត់ចំពុះជាដែកក៏កាត់ចឹកស៊ីសត្វនរក ដែលធ្លាប់ធ្វើអំពើអាក្រក់ទុកកាលមុន នឹងឆេះក្តៅនៅក្នុងនរក មនុស្សពួកណាដែលជាអសប្បុរសដែលលុះអំណាចនៃកិលេសឲ្យសត្វម្រឹគបក្សី ដល់ចឹក [illegible] មនុស្សពួកនោះត្រូវទៅធ្លាក់ចុះក្នុងឧស្សទនរក ។

(ចប់និរយកថាក្នុងសង្កិច្ចជាតក)